CHRIST COLLEGE OF ENGINEERING
(AUTONOMOUS)

AGNEYA

വെയിൽ
കായുന്ന മഞ്ഞുതുള്ളികൾ

MAGAZINE 25-26

അടിച്ചമർത്തലുകൾക്കെതിരെ

പൊരുതാനുള്ള ആർജ്ജവമുള്ളവർ

ഇക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടോ?

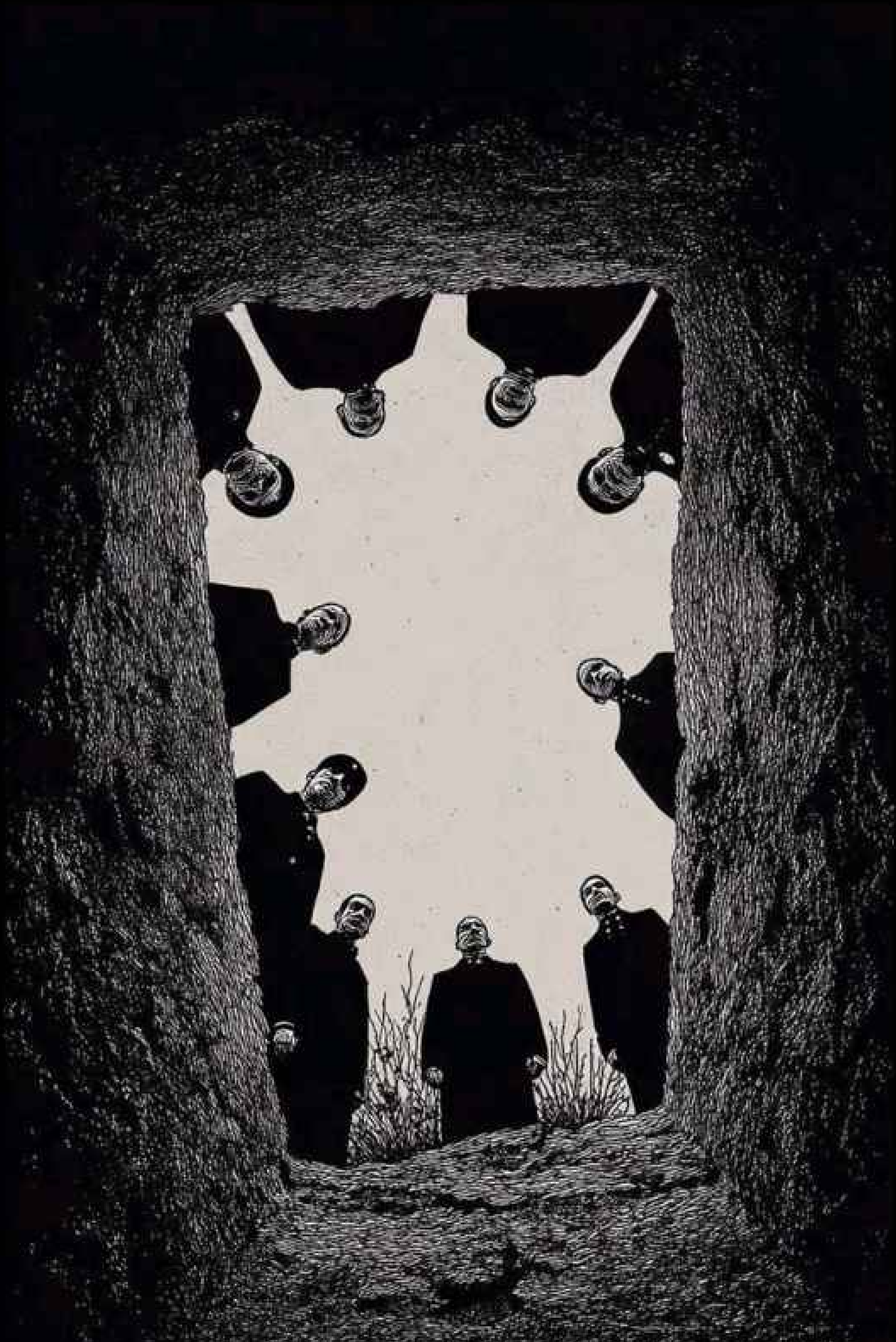

“കേൾക്കാൻ കഴിയാതെ

മാലോകർ വാഴുന്ന

കാഴ്ച്ചയില്ലാത്ത ലോകത്തെ

യാചകർ എവിടെ”

"അന്വേഷണങ്ങൾക്കൊടുവിൽ

കണ്ടുകിട്ടാതിരിക്കട്ടെ"

Everything is എസ്തെറ്റിക്

വെറുമൊരു മഞ്ഞുതുള്ളിക്ക് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും!!

രാത്രിയുടെ സേകത്തിൽ നിന്നും വിട്ടൊഴിഞ്ഞ്

യാത്രയാക്കാൻ സൂര്യൻ വരുന്നതും നോക്കി കാത്തു

കിടക്കുക.

അണയാൻ പോകുന്നവളെ നോക്കി
സൂര്യരശ്മികൾ ചിരിച്ചു.
പകലിലെ അതികായർക്കിടയിൽ
ഇവൾക്കെന്തു കാര്യം എന്ന ഭാവത്തോടെ

സമർപ്പണം

"എന്നും ഏതിനും ഞങ്ങളോടൊപ്പം
ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരുന്നവൻ
സ്വപ്നങ്ങളൊരുപാട് ബാക്കി വച്ച്
വിട ചൊല്ലാൻ നിൽക്കാതെ
തിരികെ മടങ്ങിയപ്പോൾ
നിനക്കു പകരമാകാൻ നിന്റെ ശബ്ദമാകാൻ
ഒരു പാട് ഹൃദയങ്ങൾ ഇവിടെയുണ്ട്."

MOHAMMED FARHAN K M
03-04-2007 | 09-03-2026

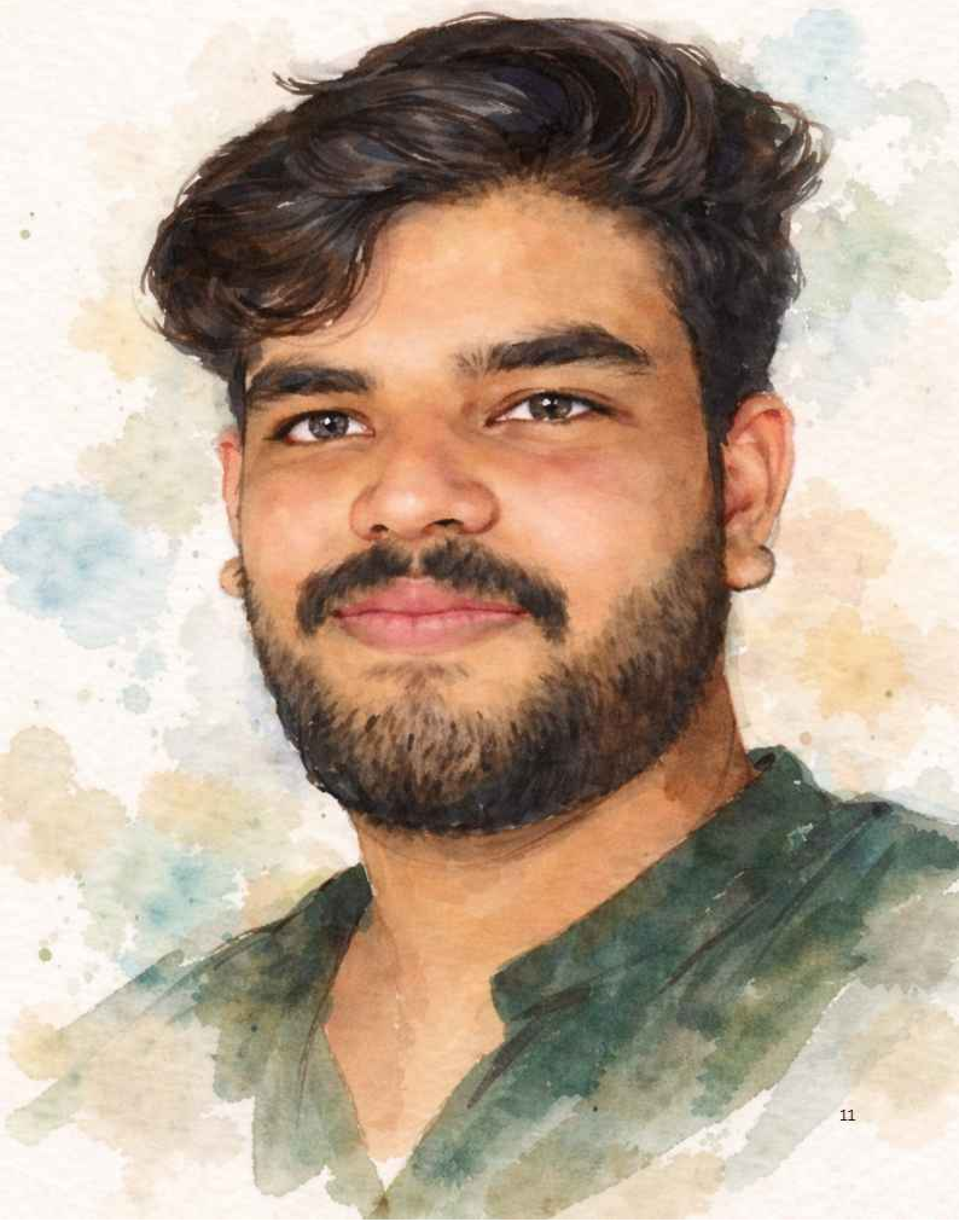

VISION

To be a premier technical institution that nurtures professionally competent and socially responsible engineers through quality education, training and research.

MISSION

Implement state-of-the-art teaching-learning practices with qualified faculty and supportive infrastructure to impart knowledge in modern technologies. Create a quality education system that encourages faculty and students to involve in meaningful research for the benefit of society. Inculcate leadership qualities, ethical values and foster professionalism with the spirit of innovation and lifelong learning.

CCE

CHRIST COLLEGE OF ENGINEERING (AUTONOMOUS)

Christ College of Engineering (Autonomous) (CCE), established in 2015, is affiliated to APJ Abdul Kalam Technological University, Thiruvananthapuram; and is recognized by AICTE, New Delhi. This college was founded at a time when starting a new engineering college was not considered as a sensible proposition. In its short span of existence, exceeding all expectations and proving all critics wrong, Christ College of Engineering (Autonomous) has managed to create ripples on the academic front in the university, so much so that today the college is being recognized as one of the best self-financing engineering colleges in Kerala.

Staff and students are at the center of this success story. No stone is being left unturned in ensuring that along with academics, the students get the right amount of exposure required for tomorrow's successful global citizen, through the various initiatives held at this campus. With the kind of transformative learning model in place here, the college is well on its way to making a positive impact on our society and nation at large.

MESSAGE

It fills my heart with great joy and pride to extend my heartfelt congratulations to the dedicated and talented team behind this remarkable initiative. It is a beautiful expression of your passion, creativity, and collective spirit.

Each page reflects the vibrant intellectual life we cherish at Christ College of Engineering. Your ability to blend modern technology with professionalism, creativity, and purpose speaks volumes about the values we strive to instill —confidence, adaptability, and excellence.

Your hard work, unity, and determination shine through every detail, inspiring everyone around you.

May it inspire many more young minds to believe in themselves and strive for greatness. I offer my heartfelt appreciation and prayers for your continued success. May you achieve even greater heights in all your future endeavours.

Rev. Fr. John Paliakara CMI
Executive Director

MESSAGE

ഈ മാസിക, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ
സൃഷ്ടിപരമായ ചിന്തകൾക്കും,
അനുഭവങ്ങൾക്കും,
കഴിവുകൾക്കും ഒരു വേദിയാണ്.
വാക്കുകളിലൂടെ, ചിത്രങ്ങളിലൂടെ,
ആശയങ്ങളിലൂടെ — ഓരോ
സംഭാവനയും നമ്മുടെ കൂട്ടായ
ആത്മാവിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ്.

"വെയിൽ കായുന്ന
മഞ്ഞുതുള്ളികൾ" എന്നത് വെറും
ഒരു ശീർഷകം മാത്രമല്ല; അത്
നമ്മുടെ പ്രതിസന്ധികളിൽ
നിന്നുള്ള ഉയർച്ചയും, സ്വപ്നങ്ങൾ
സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിനുള്ള
യാത്രയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു.

ഈ മാസികയിൽ പങ്കുചേർന്ന
എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും
ഹൃദയം നിറഞ്ഞ അഭിനന്ദനങ്ങൾ.
അവരുടെ സൃഷ്ടികൾ,
മറ്റുള്ളവർക്കും പ്രചോദനമാകട്ടെ.

"Let every drop shine, even under the sun."

വെയിൽ കായുന്ന മഞ്ഞുതുള്ളികൾ

"വെയിൽ കായുന്ന
മഞ്ഞുതുള്ളികൾ" — ഈ
മനോഹരമായ ശീർഷകം തന്നെ
ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു സത്യത്തെ
നമ്മെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. തണുത്ത
മഞ്ഞുതുള്ളികൾ പോലും സൂര്യന്റെ
ചൂടിൽ തിളങ്ങി നിൽക്കുന്ന പോലെ,
നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥി ജീവിതവും
വെല്ലുവിളികളുടെയും
അവസരങ്ങളുടെയും ഇടയിൽ
പ്രകാശമാനമാകുന്നു.

Christ College of Engineering എന്ന
നമ്മുടെ പ്രിയ വിദ്യാലയം,
അറിവിന്റെയും മൂല്യങ്ങളുടെയും
സംഗമസ്ഥലമാണ്. ഇവിടെ ഓരോ
വിദ്യാർത്ഥിയും ഒരു
മഞ്ഞുതുള്ളിയാണ് — സ്വന്തം
സ്വപ്നങ്ങളുമായി, കഴിവുകളുമായി,
പ്രതീക്ഷകളുമായി എത്തുന്നവർ.
അധ്യാപകരുടെ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശവും,
ആത്മാർത്ഥമായ
പഠനാന്തരീക്ഷവും, സഹപാഠികളുടെ
സൗഹൃദവും ചേർന്നപ്പോൾ,

Rev. Fr. Milner Paul Vithayathil
Joint Director

MESSAGE

A magazine is more than just pages—it is a mirror reflecting our dreams, ideas, and achievements.

At Christ College of Engineering, the journey of nurturing bright minds continues, and this publication stands as a testament to that vision.

This magazine serves as a vibrant platform that showcases academic excellence, creative talent,
and the dynamic campus life that defines the institution.

It brings together voices that inspire, ideas
that challenge, and stories that connect our community.

My heartfelt congratulations to the editorial team and all contributors for their dedication and hard
work in bringing this edition to life.

To the creators, writers, and dreamers—this magazine reflects your voice, your vision, and your spirit. Continue to push boundaries and share your stories with
confidence and passion.

Christ College of Engineering is proud of you, and I wish this magazine continued success in inspiring many more minds in the years ahead.

Rev. Fr. Jojo Arikkadan CMI
Finance Director

MESSAGE

It gives me great pleasure to share a few words for this new edition of our college magazine.

This magazine beautifully reflects the creativity, talents, and vibrant ideas of the students and staff of CCE.

It is not merely a collection of pages, but a meaningful platform where minds across generations come together to express their thoughts, dreams, and achievements.

I sincerely congratulate the editorial team and all the contributors for their dedication, creativity, and hard work in bringing out this wonderful publication.

Your efforts have made this magazine a source of inspiration and pride for the entire college community.

May this magazine encourage every reader to explore their potential, nurture their talents, and strive for excellence in all their endeavors. I hope it continues to inspire many more creative expressions in the years to come. I wish the entire team continued success in all their future endeavors.

Dr. Sijo MT
Principal

MESSAGE

Another eventful academic year is going past us. As I reflect on the past year, I take pride in the fact that Christ College of Engineering is now Christ College of Engineering (Autonomous). We have continued to push boundaries in engineering education and innovation. Our students and faculty have excelled in academics, research projects, and industry collaborations; bringing laurels t o our institution.

Through partnerships with leading organisations/industries and research initiatives, we've created opportunities for hands-on learning and impactful projects. Our focus on skill development and holistic education has been preparing our students to be future-ready engineers.

Highlights include conduct of the hugely successful TECHLETICS 2026, meaningful and podium-finish participation i n quite a few hackathons, innovative department and classwise project expos, and final-year projects & internships in top organizations/companies.

We're also strengthening ties with alumni and the industry to enhance learning and career pathways. A s we move forward, we'll keep striving for creativity, excellence i n technology, and societal impact.

I am certain that this edition of the College Magazine will be capturing all this and much more. I commend all those involved in the realisation of this magazine. May the readers o f this magazine be spurred on to achieve higher personal, academic, research and collaborative goals. Wishing CCE many more milestones i n the coming years.

Dr. V. D. John
Vice-Principal

MESSAGE

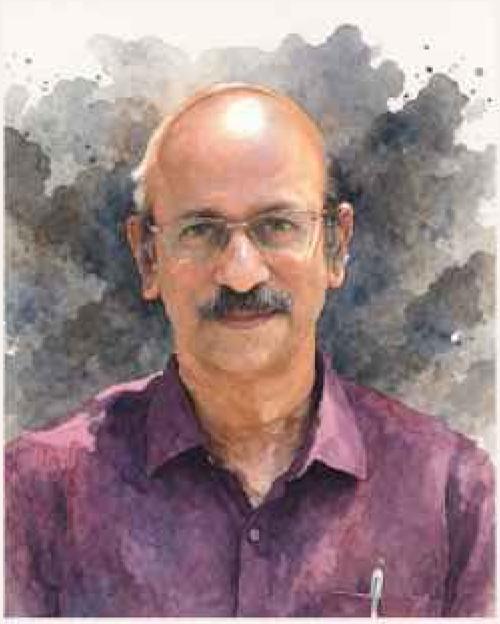

As we complete yet another year of achievements, the most prominent among them being the attainment of Autonomy status, I encourage all students to keep pushing boundaries and exploring new horizons.

College life is a time to learn, grow, and create memories that last a lifetime. Cherish the friendships, learn from experiences, and don't be afraid to step out of your comfort zone. Whether it's academics, sports, or extracurriculars, find what excites you and pursue it with passion.

Wishing you all the best for your journey ahead – may it be filled with growth, success, and joy.

Remember, you're part of a vibrant community that'll support you every step of the way.

Dr. Sajeev John
Director of Student Affairs

MESSAGE

The College Magazine is more than just a publication; it is a celebration of ideas, creativity, and student voices.

Each article reflects the passion, curiosity, and intellectual spirit that define Christ College of Engineering.

I commend all the students who have contributed their thoughts and creativity, and I encourage many more to participate in such enriching endeavors in the future.

May this magazine serve as a source of inspiration and a stepping stone toward greater achievements.

Dr. Manoj George
Director of Academics

MESSAGE

Words showing care, words that lay bare,
Words that dare, words we lovingly share,
At the tip of the tongue, words in a snare,
Unspoken yet, words that hang in the air.

Mightier than a sword, has it always been a pen?
Have ideologies crumbled?
Civilisations fallen?
Careful with words; but they need a letting out,
Youth have a lot of words, time to give a shout!

Power of words is unpredictable, unmeasurable. The magazine is giving the campus a chance to
voice them with confidence, with impact.

Congratulations to the editor and everyone who made it
possible through this lovely college magazine.

Dr. Sudha Balagopalan
Director of Outreach and Professional Development

MESSAGE

It is a pleasure to share a few words in this edition of our college magazine. Such publications are a reflection of the creativity, curiosity, and vibrant ideas that thrive within our campus. Research begins with the courage to question and the passion to explore new possibilities.

I am delighted to see our students expressing their thoughts, talents, and innovative ideas through this platform. This magazine truly showcases the spirit of learning and discovery that defines our institution. I congratulate the editorial team and all contributors for their dedication in bringing out this wonderful publication. May it continue to inspire curiosity, creativity, and a love for knowledge among our students.

Dr. Elizabeth Elias
Director of Research

STAFF EDITORIAL

കോളേജ് മാഗസിനൊരു പേര് വേണം.
അതും വെറുമൊരു പേരു മാത്രമായി
ഒതുങ്ങരുത്. വർഷത്തിൽ ഒരിക്കൽ
സംഭവിക്കുന്നതിന് വേറിട്ടൊരു
ചിന്താഗതിയുടെ ഉള്ളടക്കവും വേണം.
ചിന്തയിലാണ്!!!

കലാലയം എന്നത് ഒരു വികാരമാണ്.
അതിന്റെ ഏറ്റവും ശക്തമായ തുറന്നു
പറച്ചിലാണ് മാഗസിൻ. പറഞ്ഞതും
പറയാതെ ബാക്കി വച്ചതും
വരകളിലൂടെയും വരികളിലൂടെയും
കഥാപാത്രങ്ങളിലൂടെയും ഇവിടെ
പുനർജനിക്കുന്നു. ആ ജനനത്തിന്
"വെയിൽ കായുന്ന മഞ്ഞുതുള്ളി " ഒരു
കാരണമായെങ്കിൽ
അതിശയപ്പെടേണ്ടതില്ല.

പുറമെ മറ്റുള്ളവരാൽ
തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നവരെ ഇവിടെ
മഞ്ഞുതുള്ളിയോടുപമിക്കാം. ഒരു നല്ല
പുലരിക്കായ് ഇനിയും നാളുകൾ
കാത്തിരിക്കുന്നവർ,
തിരിച്ചടികൾക്കിടയിലും മറ്റുള്ളവരിൽ
സമാധാനം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നവർ,
ആകാംക്ഷ നിറഞ്ഞ ജീവിതങ്ങൾ
ഇവരെല്ലാം മഞ്ഞുതുള്ളിയുടെ
പ്രതീകങ്ങൾ മാത്രം.

ജനനം മുതൽ പ്രതീക്ഷയുടെ ;
ആഗ്രഹങ്ങളുടെ ബന്ധനങ്ങളിൽ
ഒതുങ്ങിക്കൂടിയവർ, ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു
പറയാൻ തുടങ്ങുന്ന വേളകളിൽ,
മറുപടിക്കായി വാക്കുകൾ
പരതുന്നവരെ നമുക്കിന്നു കാണാൻ
കഴിയും. മാറ്റങ്ങൾ വരുന്നിടത്തു
മാറാനുള്ള മനസ്സുമായി
നിൽക്കുന്നവർക്ക് വേണ്ടി ഈ
മാഗസിനിലെ ഓരോ കൃതികളും
സമർപ്പിക്കുന്നു.

ഓരോ താളുകളും നിറക്കുവാൻ കൂടെ
നിന്ന സഹപ്രവർത്തകർ,മാനേജ്മെന്റ്
എന്തിനും ഏതു സമയത്തും മാഗസിന്റെ
പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകിയ ഒരു പറ്റം
വിദ്യാർത്ഥികൾ. ഇവരുടെയൊക്കെ
പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലം തന്നെയാണ്
ഇവിടെ കാണുന്നത്.

Mr. Nithin K S
Assistant Professor
Electrical & Electronics Engineering

Edito

In the quiet spaces between our hurried routines, there lies a gentle kind of magic, one that feels a little like home. It lives in fleeting moments: a warm cup of tea held between your hands, the hush of an early morning, the comfort of a familiar laugh, echoing softly. These small, ordinary fragments are where we return to ourselves.

This magazine is a pause you can step into, like a familiar room filled with warmth. A place where thoughts settle, where memories feel close, and where you are not rushed past your own moments. Here, ideas unfold slowly like conversations that don't need to end, like evenings that linger just a little longer.

We believe that the simplest feelings often carry the deepest meaning. That comfort can be found in reflection, and that even the quietest emotions deserve a place to rest. As you turn these pages, may you find something that feels like your own memory, a thought, a feeling that gently stays with you.

rial

Let this be your small corner of calm, a space that reminds you of home,not a place, but a feeling. And when you leave, may you carry that warmth with you, tucked softly into your lives.

Angel Maria Ben
S4, CSE A
(2024-2028)
Student Editor

From Another Point Of View.

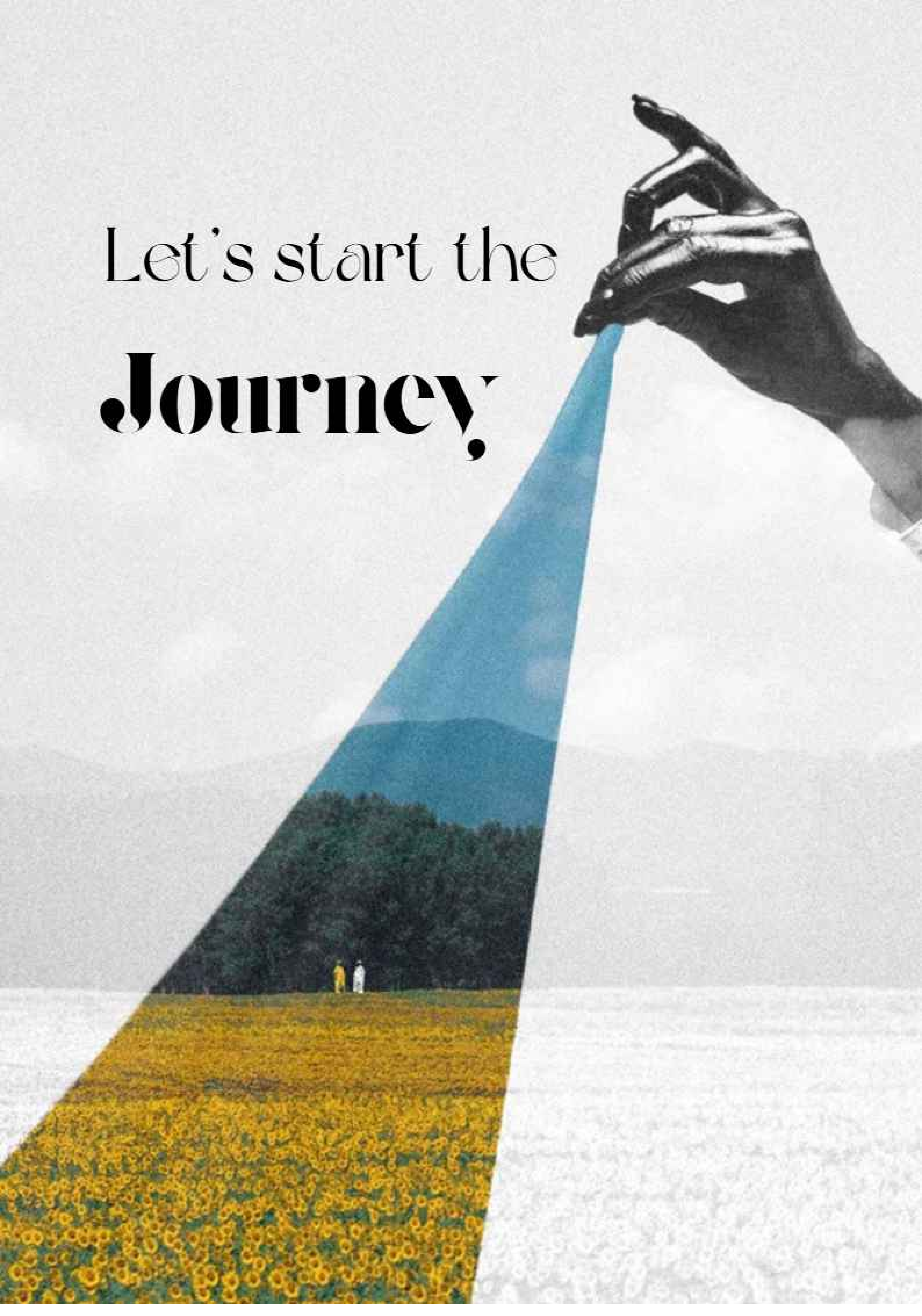
Let's start the
Journey

THE EVENT

DEEKSHARAMBH

The journey begins here.
Step into a world of possibilities.

SPORTS MEET

A celebration of strength, spirit, and sportsmanship.

ONAM

Tradition comes alive on campus.
Colors, culture, and celebration.

TRAIL

FRESHERS DAY

New faces, new energy.
A grand welcome to the spotlight.

ALUMNI MEET

Same roots, greater journeys

CHRISTMAS

Lights, laughter, and cheer.
Celebrating joy together.

TECHFEST

Ideas turn into innovation.
Where tech meets creativity.

"Dreams become
Reality
when paired with
DISCIPLINE."

DEW & INK

A Life That Never Stayed

The days arrive like drifting mist,
They brush my face, then disappear.
I try to hold what once existed—
But time dissolves it year by year.
The laughter echoes faint and thin,
A memory worn and out of place;
I hear it somewhere deep within,
Yet cannot find the living face.
The rooms I walk are filled with air,
With silent walls that watch me roam;
And though my body lingers there,
My soul has never called it home.
I search for meaning in the night,
Among the stars that slowly die;
But even they refuse their light—
They flicker once, then fade like I.
What is a life but passing breath,
A fragile flame that cannot last?
We wander softly into death
Still reaching for a vanished past.
And in the end, when all is still,
When every dream has turned to dust,
You learn the truth you always will:

The world moves on— It simply must.
But somewhere in the quiet deep,
Where empty hours forever start,
The cruelest ghost we ever keep
Is the hollow echo of an empty heart.

- Daniel Joseph
S2 EEE
(2025-2029)

What we never said

We didn't say much that night.
Just stood too close
and called it nothing.
Your eyes held something—
or maybe I imagined it.
By morning
we were quieter.
Like dewdrops
that shine for a moment
and then vanish
when the sun comes up.
No drama.
No war.
Just light
being stronger
than what we thought we felt.

- Sreyas Sreejith
S2 CSDS
(2025-2029)

നിശ്വാസങ്ങളിൽ അവശേഷിക്കുന്നത്

വിങ്ങുന്നു നൊമ്പരമിന്നും മനസ്സിൽ
നിർത്താതെ അണപൊട്ടിയൊഴുകുന്ന നേത്രങ്ങൾ..
ആശ്വാസമേകുവാൻ ആരുമില്ലിവിടിന്ന്..
നിശ്ചലമാവുന്നു മനസ്സിന്റെ നൊമ്പരം..
മരവിച്ച മനവുമായ് നീങ്ങി ഞാനന്ന്
ഇടറുന്ന കുഞ്ഞി പാദങ്ങളാൽ..
ആരുമില്ലിവിടൊന്നു ചേർത്തുപിടിക്കുവാൻ
മാറുന്നു അന്ധകാരത്തിൻ സദൃശ്യമായ് ജീവിതം..
ചുമലിലെ ഭാരമായ് മാറുന്നു നൊമ്പരം
ഇല്ലിവിടെയാരും താങ്ങായി തുണയായി ..
കൊളുത്തി വലിക്കുന്ന മനമുള്ള ജീവിതം

മാറി മത്സ്യചൂണ്ടതൻ സമാനമായ്..
ഒന്നു മടങ്ങുവാനാശിച്ചു ഞാനിന്ന്
തിരികെ നോക്കീടുന്നുവാ പഴയ ജീവിതം ..
മൊഴിയാതെ കൊണ്ടുനടക്കുന്ന വേദന
ജനിക്കുന്നു നിശ്വാസ രൂപത്തിലെന്നിൽ...
കാത്തിരിക്കുന്നു ഞാനകലേക്കു നോക്കി

ചുവടിടറി വീഴാതെ നിൽക്കുന്നു ഞാനിന്ന്
തിരികെ മടങ്ങുവാനാശിച്ചു പോകുന്നു..
മാറുന്നു വിശ്വാസമാകും പ്രതീക്ഷകൾ
നിശ്വാസമായെന്റെ ജീവിതത്തിൽ..

Maria Rose Augustine
S2 CS C
(2025-2029)

The Nostalgia

The cruelest thing about memories is that they remain young forever.
The streets in them do not age.
The laughter does not fade.
The sunlight that once filled an afternoon stays warm, untouched by time.
Only he grows older.
Years pass quietly over his shoulders until one day he realizes something unsettling — the boy who once walked those streets so freely now feels like a stranger. The memories are vivid, alive, almost breathing... but the person who lived inside them no longer exists.
There was a time when life felt endless.
Evenings stretched slowly beneath golden skies, and tomorrow always felt generous with possibilities. Back then he believed those days would never truly disappear. They felt permanent, like chapters in a story that would keep repeating forever.
But time is a quiet thief.
It never arrives with noise. It simply moves through life unnoticed, taking things little by little. First the long evenings vanish. Then the careless laughter fades. The small ordinary moments—those he never thought to treasure—are suddenly gone.
And now, all that remains are photographs.
Still images of a life that feels both familiar and distant. Sometimes when he looks at them, it feels as if the photographs remember more about him than he remembers about himself.
They preserve a version of him that time has quietly erased.
One morning he wakes up and understands something strange.
The places that once felt like home now exist only in memory. The boy who once filled those places with life is someone he can never meet again. The distance between who he was and who he has become feels wider than any road he has ever walked.
And the truth slowly settles in his heart.
He does not only miss the past.
He misses the person he was when the past was still the present.
Sometimes an evening carries the faint scent of yesterday. A passing breeze, a fading light, a distant sound—something small awakens a forgotten feeling. For a moment his heart becomes ten years younger.

And yet, ten times lonelier.
Because nostalgia is cruel. It allows him to visit moments that no longer exist. It opens
doors to rooms that time has long since emptied.
There are memories that still feel like home.
Warm. Familiar. Alive.
But whenever he steps inside them, he realizes something quietly heartbreaking.
The person who once lived there...
is gone.

-Daniel Joseph
S2 EEE
(2025-2029)

Antony
S6-CSA

Adithyan Jyothish
S6 EC

Adithyan Jyothish
S6 EC

Antony Joe
S6 EC

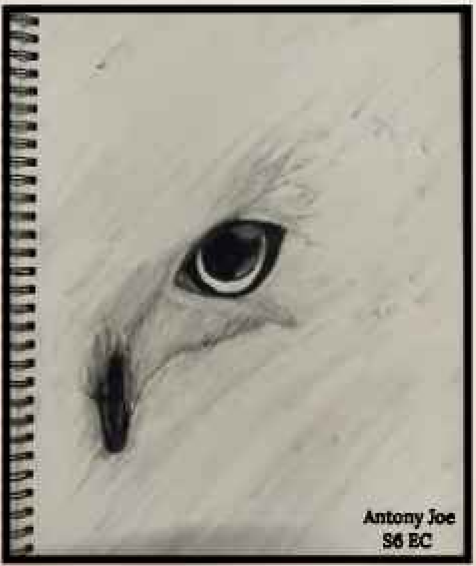

Antony Joe
S6 EC

Adithyan Jyothish
S6 EC

-Sandesh K San
S2 EEE
(2025-2029)

"ബാഷ്പമായി മാറുവാൻ ഒരുങ്ങിക്കോളൂ "

സൂര്യരശ്മികൾ പറയാതെ പറഞ്ഞു

"ചേതനയറ്റ ശരീരം പോലും

പ്രകൃതിക്ക് ദാനമായി നൽകാൻ

കഴിയാത്തൊരു ജന്മം "

അവളുടെ വാക്കുകൾ

ആത്മഗതത്തിൽ ഒതുങ്ങി

"ജനിക്കാനും മരിക്കാനും മാത്രമായി

എന്തിനിങ്ങനൊരു ജന്മം"

"ബാഷ്പമായി മാറാതിരിക്കണം,

മരിക്കാതിരിക്കണം "

അവൾ മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു

THE WHISPERING

GALAXY

Far beyond the blue skies of earth, where human telescopes could barely see, there was a mysterious galaxy called the silent spiral.

Inside this galaxy lived billions of glowing stars. One small young star named Luma had just been born from a cloud of cosmic dust. Luma was curious about everything.

"Why do we shine?" Luma asked the ancient star nearby.

The old star slowly replied, "We shine so the universe is never completely dark."

Around Luma floated colorful planets. One icy planet glittered like diamonds, while another planet had endless oceans of purple water. They all moved gracefully around their stars like dancers in cosmic ballet.

One day Luma noticed a lonely wandering planet drifting through space.

"Where is your star?" Luma asked gently.

The planet replied, "I lost my orbit long ago. Now I travel the universe alone."

Luma felt something warm inside its fiery core. The young star slowly pulled the planet closer with its gravity.

"You can stay here," Luma said.

The wandering planet finally had a home again. Over millions of years, tiny moons formed around it, and glowing rings of ice circled its sky.

From far away, astronomers on earth one day noticed a new bright star with a beautiful planetary system. They gave it a name: The Kind Star.

"And in the endless universe of galaxies, stars, and planets, a new story quietly began..."

- Abhinav P M
S4 ME
(2023-27)

Importance of Positive Personality traits in Students lives

SANIYA JOFFY
S2 EEE
(2025-2029)

Helen keller enlightened us: "keep your face to the sunshine and you cannot see a shadow." Such is the demeanor which should be adopted by all students. Each and every student should have a positive approach to life and when difficult, strenuous situations arise, they should respond to them with positivity, almost spontaneously. However, children today react to such situations as if they're being punished and start questioning their purpose to live. Instead of such arduous reaction, one should recall that positive traits like persistence, optimism and self confidence, all hold the key to the door of success.

Health: Every student who has the traits of a positive person does not feel inferior to his peers. This aspect of having a positive approach alone can drastically improve one's mental wellbeing. The student becomes considerably more mature and emotionally strong.

Socialization: Would you like to be around a person who vibes off his negativity all the times? No, right! I mean, no one wants to feel worse about themselves. Positivity attracts positivity. The more positive you are, the more influential you get! People crave for your company. They'll be affected by your positivity and change.

Active mind: With a positive conduct, one becomes more prone to wanting to learn more things willingly. Students instead of being shy when trying new things should apply for positive mindset, by enjoying the experience with clarity and sense of willingness.

In a nutshell, one should have the mindset: "This too shall pass," when facing difficulties, setbacks and atrocities. They should ingrain in themselves that this life is a ride or die, with a positive approach one can alleviate themselves to acheive further; and beyond. Instead of doubting themselves when trying new things, one should be more forgiving and ask themselves: "Why not me?

ബാക്കിയാം ഓർമ്മകൾ

മണ്ണിൻ മണവുമായ് മഴയിൽ നനഞ്ഞതും

പുഴയിലെ തോണിയിൽ പതിയെ തുഴഞ്ഞതും

രാത്രിയാദീപമതിൽ നാമം ജപിച്ചതും

ഇന്നലേതെന്നപോൽ തോന്നിടുന്നു.

ഏകാന്തമായൊരീ ദേശത്തുവന്നു ഞാൻ

രാവുപകലില്ലാതലഞ്ഞിടുമ്പോൾ

'ഉണ്ണി നീയെന്നുവരുമമ്മയെ കാണുവാൻ'

എന്നൊരീ ചോദ്യത്തിലാണു ജീവൻ.

അറിയില്ല പലരുമന്നോർക്കില്ല ചിലരും

തൻ വീടുമതു സ്വപ്നമായ് മാറുമെന്ന്

മുത്തശ്ശി പകരുന്ന ചെറുകഥയൊക്കെയും

കേൾക്കാൻ കൊതിക്കുന്ന ഗാനമെന്ന്.

ചേച്ചിയോടൊത്തു ചിരിക്കുന്ന നേരവും

കൂട്ടരുമൊത്തു അലയുന്ന വഴികളും

അച്ഛന്റെ ഉച്ചമയക്കവും പാട്ടുമെൻ

നിശ്വാസമതിലിന്നു ബാക്കിയുണ്ട്.

Maria Sunil Antony
S2 CS C
(2025-2029)

ആൾക്കൂട്ടക്കൊല

ആൾക്കൂട്ടക്കൊലതൻ
ചട്ടലനൃത്തത്തിന
വേദിയാകം ഇന്ത്യ
എൻ ഇന്ത്യതൻ
സമാധാനം എവിടെപ്പോയി
മറഞ്ഞു ?
ശാന്തിതൻ മന്ത്രമോദിയ
ഗാന്ധിതൻ ഇന്ത്യയോ?
അതോ യെൻ ഇന്ത്യ
മാറിമറിഞ്ഞതോ?
സംശയഗ്രസ്തയായ്
നിൽപ്പൂ ഞാനാരോദനം
എൻ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ
അലയടിക്കവേ
പ്രത്യാശതൻ നാമ്പിനെ
പുണരാൻ
ഇനി അവതരിക്കമോ
മറ്റൊരു ഗാന്ധി.
കാണക നീ നിൻ
കണ്ണിനാലേ കാണക
നീ നിൻ കണ്ണിനാലേ.
കാണവാനായില്ല
മറ്റൊരു ഗാന്ധിയെ
കേൾക്കുവാനായില്ല
ശാന്തിതൻ മന്ത്രം
ഈ മണ്ണിൽ
ഭൂജാതനാകമോ?
ഈ മണ്ണിൽ
ഭൂജാതയാകമോ?
മറ്റൊരു ഗാന്ധി;
കാത്തിരിക്കയാണ ഞാൻ
രണ്ടാമതൊരു ഗാന്ധിയെ
കാത്തിരിക്കയാണ ഞാൻ
മറ്റൊരു ജനതയെ.

Jisna Jose
S4 CSB
(2024-2028)

Neelima E
Assistant Professor
EEE

-Sandesh K San
S2 EEE
(2025-2029)

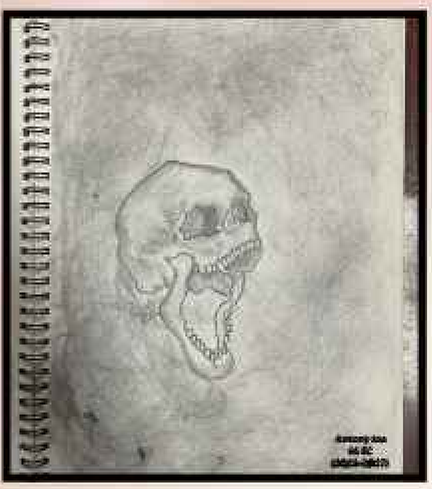

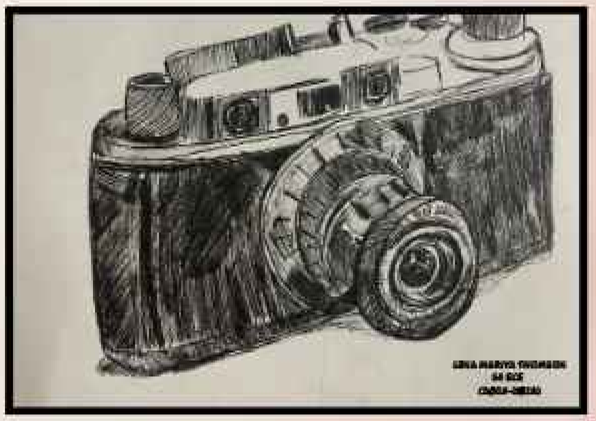

A Love Reborn

Your tiny toes, your little fingers,
A love so pure, a dreamy wish fulfilled,
Your charming smile, your sparkling eyes,
Like a shining light in stormy skies.

When days are dark and nights feel long,
Your laughter turns them into a beautiful song.
The weight of worries just melts away,
With your tiny touch and hopeful gaze.

Who knew that life within my own
Would teach me love I'd never known,
That in my womb, a universe grew,
A spark of light, so bright and true.

You, my boy, my heart, my blessing
A light that even time can't erase,
A love so vast, so tender and genuine
My anchor strong in the tide called life.

When I gave birth to you , I was reborn,
A love awakened, pure and warm.
For in your eyes, I see my worth so fine-
You are my second birth,forever sworn.

- Midhu Elizabeth George
Assistant Professor
BSH

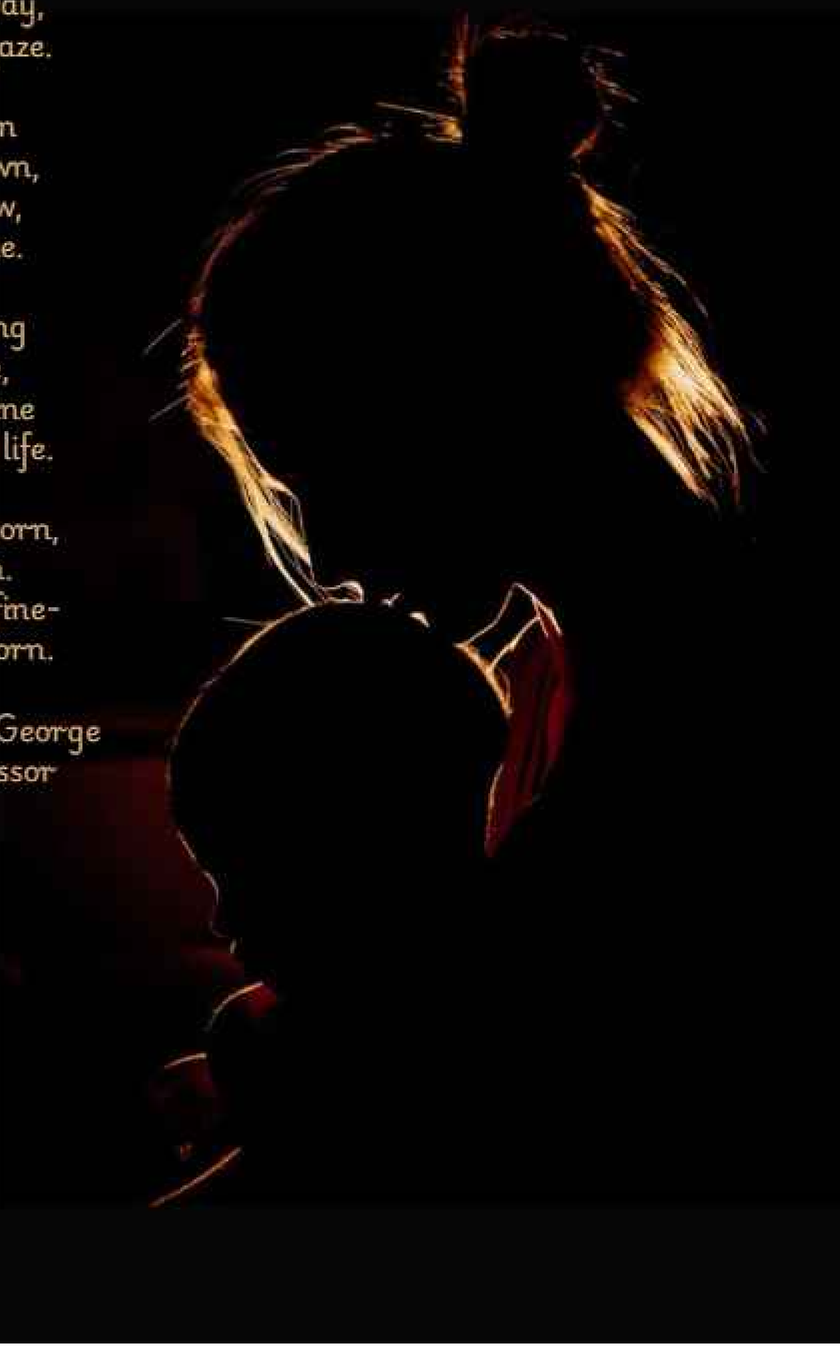

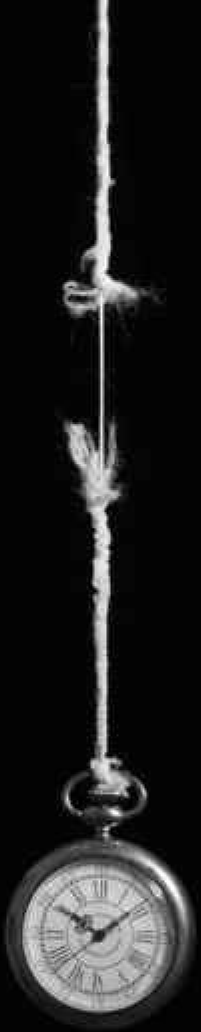

സമയം ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

Christeena P J
S4 ECE
(2024-2028)

"എന്തൊരു വേഗമാണ് സമയം പോകുന്നേ..."

പ്രായം കൂടും തോറും ജീവിതത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന സമയം
കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുന്നതായി തോന്നാറുണ്ടോ ?
ഒരിക്കലെങ്കിലും സമയം കിട്ടിയില്ല എന്നുള്ള ന്യായീകരണം
നടത്താത്തവരായിട്ട് ആരുമുണ്ടാകില്ല. നാം വളർന്ന് വരുംതോറും
മണിക്കൂറിന്റെ ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞുവരുന്നതായി
പലപ്പോഴും തോന്നാറുണ്ട്. ശരിയല്ലേ? പഴയതിനേക്കാൾ വേഗത്തിൽ
ഭൂമി കറങ്ങുന്നതുകൊണ്ടാണോ?
അതോ നമ്മുടെ ജീവിതശൈലികൾ കൊണ്ട് വന്ന മാറ്റമാണോ ?

പണ്ട് നാം സ്വയം ചെയ്തിരുന്ന പല കാര്യങ്ങളും ഇന്ന് നിർമ്മിത ബുദ്ധിയുടെ സഹായത്താൽ ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ തന്നെ പ്രവർത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള മനുഷ്യന്റെ വേഗത കുറയുന്നു. എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഒരു സഹായിയായി നിന്ന് നമ്മുടെ ജീവിതശൈലികൾ തന്നെ മാറിമറിയുകയാണ് നിർമ്മിത ബുദ്ധിയുടെ ആഗമനത്തോടെ . പണ്ടൊക്കെ നാം ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി കേട്ടാൽ അതെ പറ്റി ചിന്തിക്കുവാനും സംസാരിക്കുവാനും എല്ലാം സമയം ചിലവഴിച്ചിരുന്നു. ഇന്ന് ഏതൊരു വിഷയം കേട്ടാലും ഓൺലൈൻ സാങ്കേതിക വിദ്യയുമായി ചേർന്നിരുന്നാണ് ആലോചന നടത്തുന്നത്. ചിന്തിക്കാൻ പോലും മനുഷ്യന് സമയം ചിലവഴിക്കാൻ താല്പര്യമില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ശീലങ്ങൾ കാരണം സമയക്രമീകരണം നമുക്ക് പലപ്പോഴും ജീവിതത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.

ഒരു പ്രൊഫഷണൽ ജീവിതരീതിയിൽ ഏതൊരു കാര്യവും ഏറ്റെടുക്കുന്നതിന് മുൻപ് അതിന്റെ സമയപരിധി അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് നല്ലതാണ്. അവസാന നിമിഷത്തിനു മുൻപായി അത് പൂർത്തിയാക്കുന്നതുമാണ് പ്രൊഫഷണലിസം . പലപ്പോഴും ചിലകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു അവസാനതിയതി വ്യക്തമല്ലാതിരിക്കാം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ സ്വയം ഒരു സമയപരിധി നിശ്ചയിക്കണം . വ്യക്തിപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഓൺലൈൻ മീഡിയകളുടെ കൈ കടത്തലുകൾ അനുവദിക്കാതെ സ്വന്തമായി ഒരു സമയക്രമീകരണവും നിയന്ത്രണവും ചെയ്യാൻ സാധിച്ചാൽ പിന്നെ ജീവിതം വളരെ അനായാസമാകും .

സമയം കിട്ടിയില്ലെന്ന പരാതിയും ന്യായീകരണങ്ങളും മാറ്റി വെച്ച് കിട്ടുന്ന സമയം മനോഹരവും ഫലപ്രദവുമാക്കുവാൻ നമുക്ക് ശ്രമിക്കാം. സമയത്തിന് മുൻപേ ഓടുവാൻ സാധിക്കില്ലെങ്കിലും സമയം ഓടുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞ് നമ്മുടെ ഓട്ടത്തിന്റെ വേഗത കൂട്ടുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. സമയം കൈയ്യിലുണ്ടെങ്കിൽ...... " ഒന്നൂടെത്തുടങ്ങാമിനി ....വിണ്ണെത്തിപ്പിടിക്കാമിനി...."

ബാല്യകാലസുഹൃത്ത്

"ചെറുപ്പകാലത്ത് നമുക്ക് കിട്ടുന്ന സുഹൃത്തുക്കൾ—അവരെ മരണം വരെ കൂടെ നിർത്തുക. അങ്ങനെ കൂടെ നിൽക്കുന്ന സുഹൃത്തുക്കൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ നാം ഭാഗ്യവാന്മാണ്. എന്നാൽ അവരെ നഷ്ടമായാലോ??...

ഇത് രണ്ട് ഉറ്റ കൂട്ടുകാരുടെ കഥ. കഥ നടക്കുന്നത് ഒരു ചെറു ഗ്രാമത്തിൽ. ജോനാസ്, ഹെൽഗെ. അവർ പരിചയപ്പെട്ടത് നാലാം ക്ലാസ് മുതൽ.ജോനാസ് എപ്പോഴും തനിച്ചാണ് ക്ലാസ്സിൽ ഇരിക്കുക.അവൻ ഒരു സാധാരണ കുടുംബത്തിലെ പയ്യൻ ആയിരുന്നു. ഹെൽഗെയുടെ കുടുംബം വളരെ ഉയർന്നതായിരുന്നു. ജോനാസിനെ എല്ലാവരും അവഗണിച്ചിരുന്നു. അവൻ വളരെ പാവമായിരുന്നു. അധികം സംസാരിക്കില്ല.ഹെൽഗെക്ക് ഇവനെ കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ തന്റെ സുഹൃത്ത് ആക്കണമെന്നുണ്ടായി. അവൻ ജോനാസിന്റെ മുന്നോട്ട് ചെന്ന് സംസാരിച്ചു. ജോനാസ് എപ്പോഴും വളരെ നിശബ്ദനായി കളിയും ചിരിയുമില്ലാതെയാണ് മറുപടി പറഞ്ഞത്. ഹെൽഗെ വളരെ വികൃതി ഉള്ള കുട്ടിയാണ്. കുറേ ദിവസങ്ങൾ കടന്നു പോയി. ഇവർ നല്ല സുഹൃത്തുക്കളായി. ജോനാസ് നടന്നുകൊണ്ടാണ് സ്കൂളിൽ പോകുക. അവന് സൈക്കിൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല ഇതറിഞ്ഞ ഹെൽഗെ പിന്നീട് മുതൽ അവനെ കൂടി സൈക്കിളിൽ കയറ്റും. ഇവർ പോകുന്നതും വരുന്നതും എല്ലാം ഒരുമിച്ച്. ഇവരുടെ സ്നേഹം സഹോദരങ്ങളെപ്പോലെ ആയിരുന്നു. ജോനാസ് പഠനത്തിൽ മിടുക്കനായിരുന്നു എന്നാൽ ഹെൽഗെ നേരെ വിപരീതവും. ജോനാസ് തനിക്ക് ലഭിക്കുന്ന സമയം എല്ലാം ഹെൽഗെയെ പഠിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. വർഷങ്ങൾ കടന്നു പോയി. ജോനാസ് ഇപ്പോൾ നല്ല ജോലിയിലായി. എന്നാൽ ഹെൽഗെയുടെ ജീവിതം വളരെ കഷ്ടപ്പാടിലായി. അവർ തമ്മിൽ കണ്ടിട്ട് വളരെ കാലമായിരിക്കുന്നു. ജോലിത്തിരക്കിൽ ജോനാസ്

കത്തുകൾ എല്ലാം നോക്കാൻ വിട്ടു പോകുന്നു. അതിൽ ഹെൽഗെയുടെയും ഉണ്ടായിരുന്നു . തന്റെ സുഹൃത്ത് വലിയ നിലയിൽ എത്തിയപ്പോൾ തന്നെ മറന്നോ എന്ന വിഷമത്തിൽ ഇരിക്കുകയാണ് ഹെൽഗെ. അപ്പോൾ വീടിന്റെ കതക് മുട്ടുന്നു തുറന്നു നോക്കുമ്പോൾ കണ്ടത് ജോനാസ് ആണ്. രണ്ടുപേരും ഒരു നിമിഷം മൗനം പിടിച്ചു മിഴിച്ചു നിന്നു. അതിനുശേഷം അവർ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കരഞ്ഞു. പിന്നീട് അവർ സംസാരിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്നു. സംസാരിച്ചു സംസാരിച്ചു അവർ കഴിഞ്ഞ കാലത്തേക്ക് പോയി പണ്ടത്തെ ഓർമ്മകളിലൂടെയും ഇരുവരും സന്തോഷത്തോടെ കടന്നുപോയി.

ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും മനോഹരമായ രണ്ടു സന്ദർഭങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഒന്ന് നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട വ്യക്തികളുടെ കൂടെ നല്ല നിമിഷങ്ങൾ ചിലവഴിക്കുന്നത്. രണ്ട് വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ആ വ്യക്തിയോടു തന്നെ ആ മനോഹരമായ ഓർമ്മകൾ പറഞ്ഞു പുതുക്കുന്നത്.

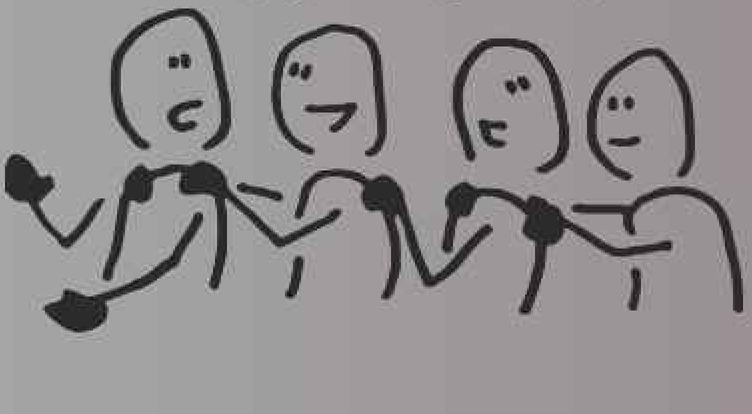

P.A.Aiswarya
S2-CSD
(2025-2029)

ഒരിക്കൽ കൂടി

നിലാവുള്ള ഈ രാത്രി, വിനീത് തന്റെ യമഹ **RX-100** ൽ തിരിച്ചു വീട്ടിലേക്ക് പോകുന്നത് ഏറെ വിങ്ങലുള്ള ഒരു ഹൃദയം കൊണ്ടായിരുന്നു. ചെറിയ ആ ചാറ്റൽ മഴയത്ത് അവന്റെ കണ്ണുനീർ കലങ്ങി ചേർന്നിരുന്നു. മഴയും പേറി ബൈക്കിൽ മുന്നോട്ടുപോകുമ്പോൾ അവന്റെ മനസ്സ് പോയത് പിന്നിലോട്ട് പഴയ ആ ബി.ടെക് കാലഘട്ടത്തിലേക്കായിരുന്നു.

ഇതുപോലൊരു മഴയുള്ള ദിവസം അവൻ കോളേജിലോട്ടു പോകുന്ന വഴിയാണ് അവളെ ആദ്യമായി കാണുന്നത്. ബസ്സ്റ്റോപ്പിൽ നിന്ന് കോളേജിലോട്ട് കുടയും ചൂടി നടക്കുകയായിരുന്നു അവൾ. വൈകിയതുകൊണ്ട് അധികം ഒന്നും ചുറ്റിത്തിരിയാതെ അവൻ നേരെ ക്ലാസ്സിലോട്ട് കയറി. കോളേജിൽ ഇലക്ഷൻ ചൂടേറി നിൽക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. എസ്.എഫ്.ഐയുടെ പ്രതിനിധിയായി മത്സരിക്കുന്നത് നമ്മുടെ കഥാനായകനായിരുന്നു. വോട്ടും ചോദിച്ച് ഫസ്റ്റ് ഇയേഴ്സിന്റെ ക്ലാസ്സിലേക്ക് കയറിയപ്പോൾ അവൻ ആ കരിമിഴി വീണ്ടും കണ്ടു. അത്രനേരം എല്ലാ ക്ലാസ്സുകളിലും പോയി ഉശിരോടെ വോട്ട് ചോദിച്ച വിനീതിന് അവളുടെ മുന്നിൽ വാക്കുകളിടറി. കൂടെയുള്ള കൂട്ടുകാർ എന്തൊക്കെയോ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മുന്നിൽ ഇരിക്കുന്ന കുട്ടികൾ അവന്റെ ചൂടേറിയ പ്രസംഗത്തിനു വേണ്ടി കാത്തുനിൽക്കുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ അവനു ആകെ കാണാൻ കഴിയുന്നത് അവളുടെ ആ കണ്ണുകൾ മാത്രമായിരുന്നു. അവനൊന്നും പറയാതെ ആ ക്ലാസ്സിൽ നിന്ന് ഓടിയിറങ്ങി.

പിന്നാലെ പോയ കൂട്ടുകാരോട് അവൻ കാര്യം പറഞ്ഞു. പിന്നീട് അവളെ കാണുമ്പോഴൊക്കെ കൂട്ടുകാർ അവനെ കളിയാക്കുന്നത് അവളും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ ഇലക്ഷന്റെ റിസൾട്ട് വരുകയും പ്രതീക്ഷ പോലെ വിനീത് ജയിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്ന് ഉച്ചയ്ക്ക് കാന്റീനിലേക്ക് പോകുന്ന വഴി തന്നെ ആരോ തോണ്ടിയത് കൊണ്ട് പിന്നിലേക്ക് തിരിഞ്ഞ വിനീത് മുന്നിൽ കണ്ടത് ആ കരി മിഴികളാണ്. കൈമുന്നിലേക്ക് നീട്ടി അവൾ പറഞ്ഞു "അഭിനന്ദനങ്ങൾ" അവൻ ഒരു നിമിഷം സ്തംഭിച്ചു പോയി. തിരിച്ചു പറയാൻ അവന്റെ വാക്കുകൾ ഇടറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാലും അവൻ ചോദിച്ചു തന്റെ പേരെന്താ, "പ്രിയ" അവൾ പറഞ്ഞു. പിന്നെ ആ ദിവസത്തിൽ നിന്ന് തുടങ്ങിയത് ഒരു നീണ്ട പ്രണയകാലമായിരുന്നു.

അവൻ അവളെയും അവൾ അവനെയും തീരാതെ പ്രണയിച്ചിരുന്നു. കാലങ്ങൾക്ക് ശേഷം അവർ വീട്ടിൽ നിന്ന് എതിർപ്പൊന്നും ഇല്ലാതെ വളരെ ഭംഗിയായി കല്യാണവും കഴിച്ചു. പക്ഷേ അതിനുശേഷം ആണ് കാര്യങ്ങൾ മാറിമറിഞ്ഞത്.

പാർട്ടിയും പരിപാടിയുമായി വിനീത് പഴയതിൽ നിന്നും വളരെയധികം മാറി. ഊണിലും ഉറക്കത്തിലും അവന് പാർട്ടിയായിരുന്നു ഏറ്റവും വലുത്. എന്നും തല്ലും തലവേദനയുമായി വീട്ടിൽ കയറിച്ചെന്ന് അവൻ ദേഷ്യം തീർക്കുന്നത് പ്രിയയുടെ അടുത്തായിരുന്നു. അവൻ അവളെ ക്രൂരമായി മർദ്ദിച്ച് കൊണ്ടേയിരുന്നു. അവളുടെ ജീവിതം തീരാത്ത കണ്ണീരുകൾ കൊണ്ട് നിറഞ്ഞു. ഏറ്റവും സന്തോഷിച്ചു ചെയ്തിരുന്ന നൃത്തം അവൾ ഉപേക്ഷിച്ചു. കൂട്ടുകാരുടെ നിരന്തരമുള്ള "ഈ മുറിവ് എങ്ങനെ വന്നു " എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന് തിരിച്ചു പറയാൻ അവൾക്ക് വാക്കുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രാത്രി കള്ളും കുടിച്ച് എന്നും വരുമ്പോൾ അവൾ അവന്റെ കാലിൽ വീണു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് ഇതൊക്കെ നിർത്തി അവളുടെ പഴയ വിനീതായി തിരിച്ചുവരാൻ. എന്നാൽ അവന് അപ്പോഴും എന്തിനെക്കാളും വലുത് അവന്റെ പാർട്ടി പരിപാടികൾ ആയിരുന്നു.

മിനിഞ്ഞാന്ന് രാത്രി എതിർ പാർട്ടിയുമായി ഉണ്ടായ ഒരു സംഘർഷത്തിൽ അവന്റെ പാർട്ടിയിലെ പലർക്കും മുറിവേറ്റു. ഇതു കേട്ട ദേഷ്യത്തിൽ ആയിരുന്നു അവൻ വീട്ടിലേക്ക് കയറിച്ചെന്നത്. വന്നപ്പോൾ അവൻ കാണുന്നത് അവൾ സന്തോഷത്തോടെ ഇരിക്കുന്നതാണ്. ഇത് കണ്ടതും അവളുടെ കഴുത്തിൽ പിടിച്ചവൻ തല ഭിത്തിയിലേക്ക് ഇടിപ്പിച്ചു. തടയാൻ അവൾ കൈയെടുത്തതും അവൻ അവളെ നിലത്തേക്ക് എല്ലാ ശക്തിയും ഉപയോഗിച്ചു ഉന്തിയിട്ടു. അവളുടെ തലയിൽ നിന്ന് നിർത്താതെ രക്തം വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ നേരെ അടുക്കളയിൽ പോയി ഭക്ഷണം എടുക്കുമ്പോൾ അതിനു തൊട്ടടുത്തായി കിടക്കുന്ന പ്രെഗ്നൻസി കിറ്റിലേക്ക് അവന്റെ കണ്ണുകളുടക്കുന്നു. കാണുന്നത് രണ്ടു വരകളാണ്. ഇത് കണ്ടതും നേരെ ഓടി പോയി നോക്കുമ്പോൾ കാണുന്നത് ശ്വാസം എടുക്കാതെ കിടക്കുന്ന അവളുടെ ശരീരമാണ്.

അന്ന് ആ രാത്രി അവൻ പൊഴിക്കാത്ത കണ്ണുനീരില്ല. ഒരിക്കൽ കൂടി ഒരു അവസരം കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ...

Sradha Praveen
S2 CSD
(2025-2029)

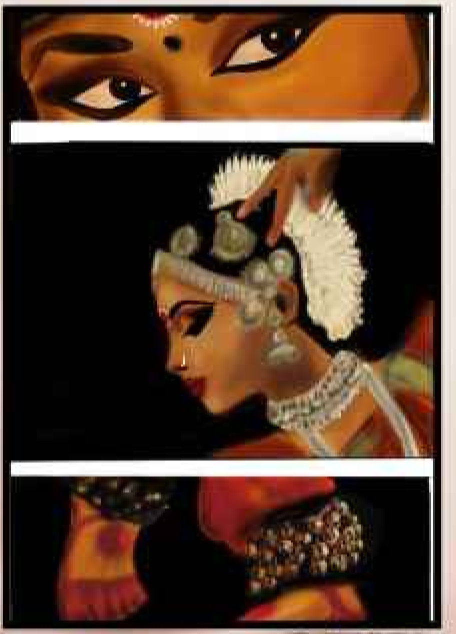

VINE & SEEK

Anna Tom
S6 CSA

Anna Tom
S6 CSA
(2023-2027)

Anna Tom
S6 CSA
(2023-2027)

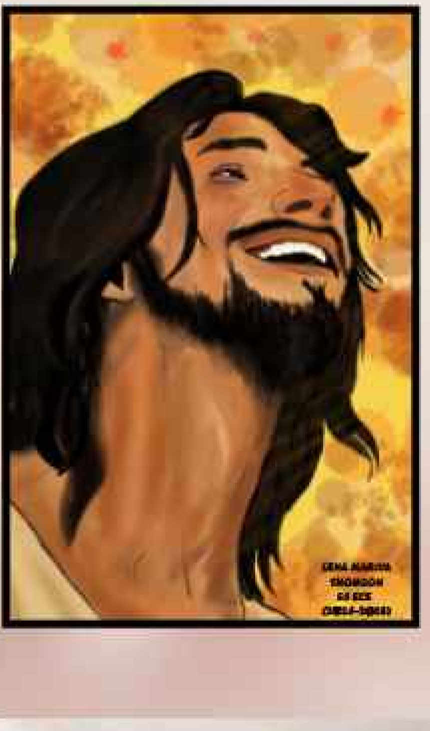

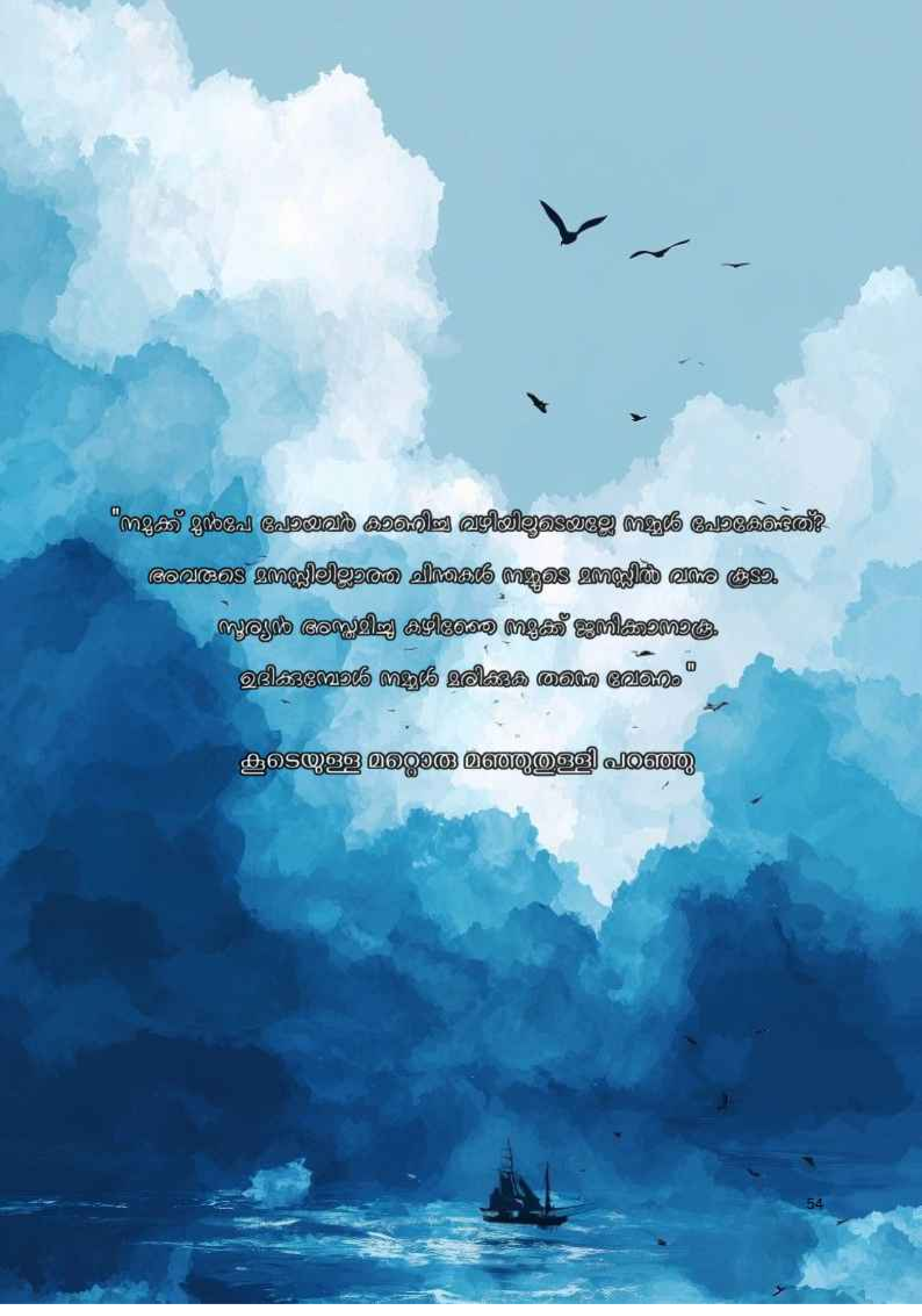

"നമുക്ക് മുൻപേ പോയവർ കാണിച്ച വഴിയിലൂടെയല്ലേ നമ്മൾ പോകേണ്ടത്?

അവരുടെ മനസ്സിലില്ലാത്ത ചിന്തകൾ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വന്ന കൂടാ.

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു കഴിഞ്ഞേ നമുക്ക് ജനിക്കാനാകൂ.

ഉദിക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ മരിക്കുക തന്നെ വേണം"

കൂടെയുള്ള മറ്റൊരു മഞ്ഞുതുള്ളി പറഞ്ഞു

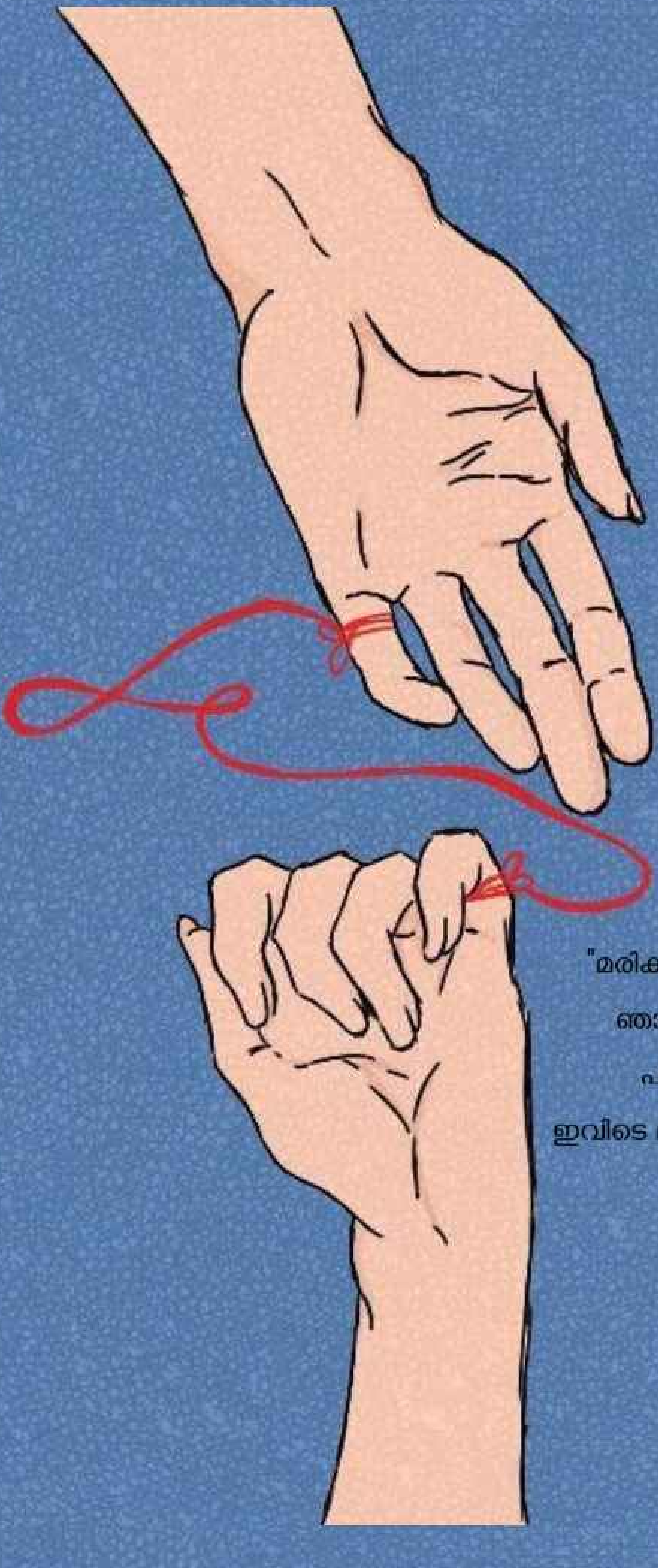

"മരിക്കുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല.
ഞാൻ മരിച്ചാൽ എനിക്കു
പിൻപേ വരുന്നവരും
ഇവിടെ മരിച്ചു വീണുകൊണ്ടിരിക്കും"

A TRIP TO WAYANAD

Last vacation I had the
chance to visit the beautiful hill district of Wayanad in
the northern part of Kerala, known for its lush forests, misty mountains, wildlife and rich tribal culture. Wayanad one of the most peaceful and scenic places in the Western Ghats.

Our journey to Wayanad started from Kochi early morning. As we moved towards the hills, the landscape gradually changed from busy roads to winding mountain routes surrounded by forests and plantations. The cool breeze and fresh air made the journey refreshing and exciting. One of the most thrilling parts of the journey was the drive through the Thamarassery Churam, which has several sharp hairpin bends. From the top, the view of the valleys and forests below was breathtaking.

Our first destination in Wayanad was the beautiful Pookode Lake, surrounded by dense forests and hills. The lake looked calm and serene. We enjoyed a peaceful boat ride while admiring the surrounding scenery. Later we visited the Edakkal Caves. The trek to the caves was a little challenging but very exciting inside the caves we saw ancient rock carvings, believed to be thousands of years old which gave us a glimpse into prehistoric human life. Waterfalls and wildlife another highlight of the trip was visiting Soochipara falls. The water falling from a great height into a rocky pool, created a spectacular sight. The sound of the cascading water and the cool mist in the air made the place feel magical. We also visited the Wayanad Wildlife Sanctuary, which is home to animals like elephants, deer and many species of birds. Although we couldnot see many animals during our visit, the dense forests and natural beauty made the experience memorable.

-Cerin P Arun
S4 CSB
(2024-2028)

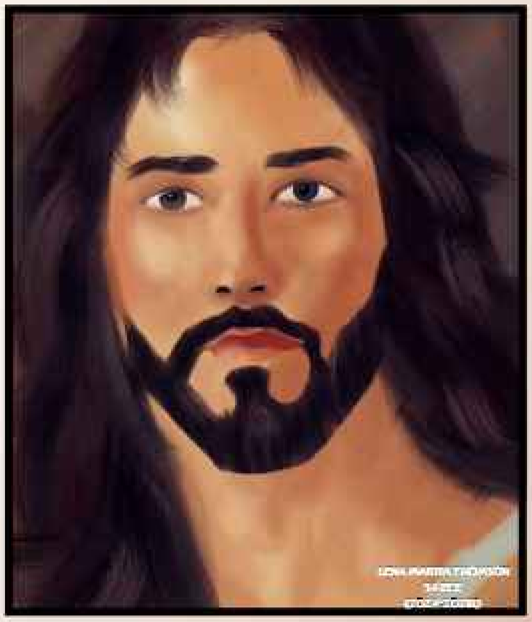

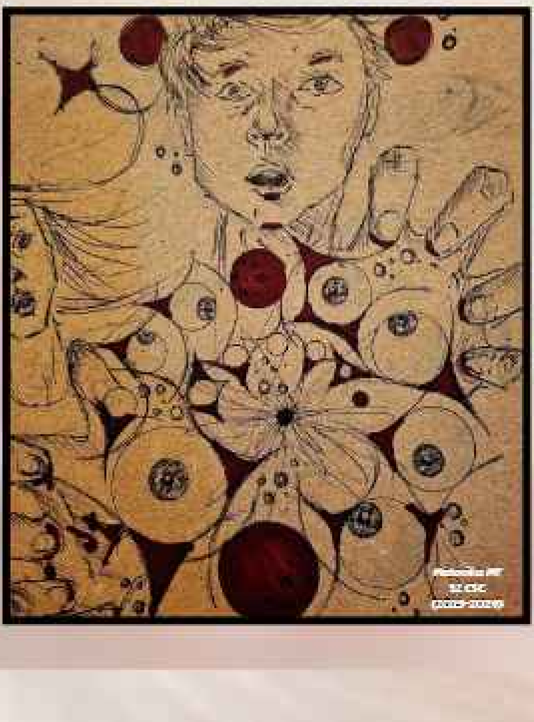

Empathy or Sympathy?

**Empathy asks too much –
to feel a pain not mine,
to step into storms
I never lived.
So I choose sympathy –
safe, distant, untouched.
No wounds to carry,
no nights to lose,
just soft words
and a gentle face.
Nothing risked,
nothing broken –
yet I'm called kind;
sometimes even a hero.
But I wonder...
is it kindness at all
if I never truly feel?**

- Bincy. T J
Assistant professor
BSH

ജനിമൃതിയുടെ Yaത്രയിൽ

പടച്ചട്ട തേർത്തട്ടിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു
ഉൾവലിയാൻ തോന്നുമ്പോൾ...
അംഗുലികൾ ശരങ്ങളെ തഴഞ്ഞു
അക്ഷരങ്ങളെ തേടും...
അതു കണ്ടു വെള്ളിമേഘങ്ങൾ തേരാളികളായ് വരും..
നിറമണിഞ്ഞ പൂങ്കാവനത്തിൽ...
തെളിനീരൊഴുകും ചോലകൾ കണ്ട്...
ഇലചാർത്തുകളിൽ മുക :മുണർത്തും
ഇളംകാറ്റിനെ തൊട്ട് ...|
വനശലഭമായി...വന്യമായി...
അങ്ങനെ അങ്ങനെ ... യാത്ര തുടരും...

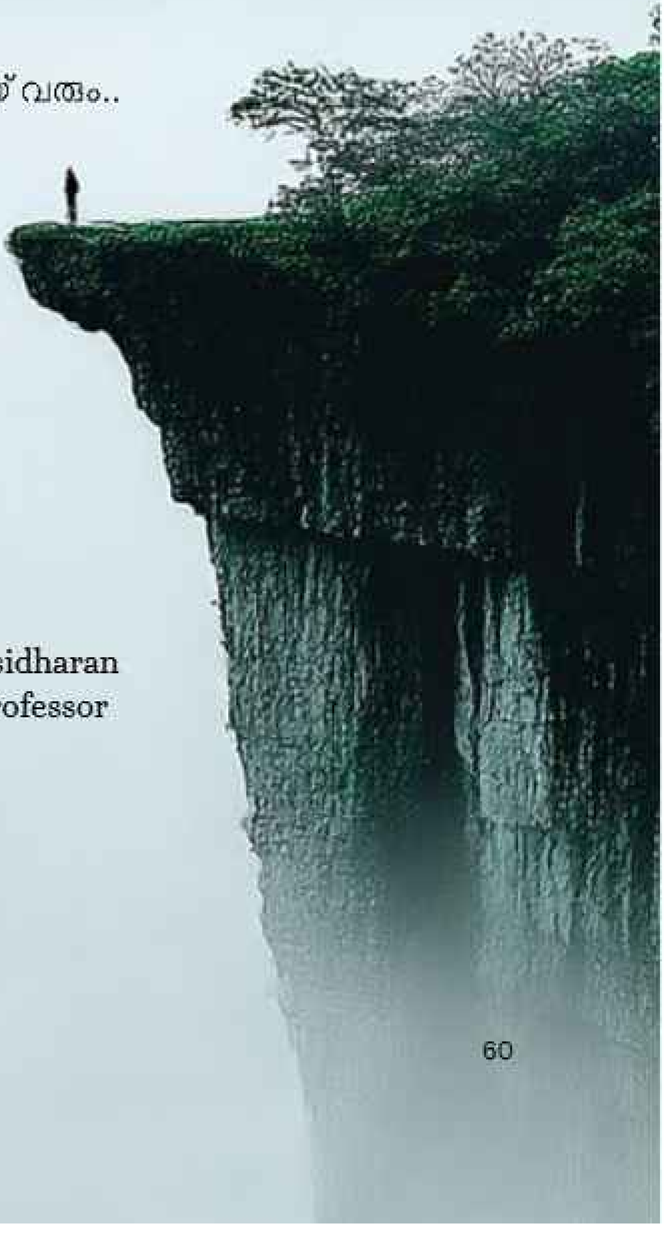

-Angitha Sasidharan
Assistant Professor
CE

പ്രണയാതുരം

ഈ ധനുവിൽ നിന്നുടെ ചുടുസ്പർശമേക്കാൻ
ഞാൻ കൊതിയ്ക്കുന്നുവോ...
എരിയും നിള കണക്കേ നിൻ ആത്മാവിൻ വെളിച്ചം
എൻ കാലടികൾക്കിന്ന് ദിശ നൽകുന്നുവോ...
ഓരോ നിമിഷവും നീയെന്ന സത്യം ഇടനെഞ്ചിലെ
കനലായി നീറുന്നുവോ... ആരോ... അകലെ
മായുന്നുവോ... എല്ലാം നീയായി മാറുന്നുവോ...
ഒരു വേനൽ മഴപോലനിന്നന്റെ
നീയെന്നൊരോർമ്മ എൻ അഴിയിൽ വീഴുന്നത്
നറുനെയ്യ് കണക്കിനോ... മലരേ...
എവിടേയ്ക്ക് മായുന്നുവെൻ പ്രാണനേ നീ
മറയരുതേ... ഒരു മാത്ര കൂടി ഞാനറിയട്ടെയോ...
നിൻ നിശ്വാസമെന്നിട നെഞ്ചിൽ...
ഒരു മാത്ര കൂടി തഴുകാൻ കൊതിയ്ക്കുന്നു പൊന്നെ
എൻ കരങ്ങൾ നിൻ മൃദുമേനിയെ
നിന്നെ പുണരുമ്പോൾ
ഈ പ്രപഞ്ചമേ മായുന്നുവോ സഖീ
ഒരു നോക്ക് കാൺമാൻ ഹൃദയം തുടിക്കുന്നുവെൻ കരളേ...

-Ashly P S
S2 CS-BS
(2025-2029)

ഒരിക്കൽ കൂടി തന്റെ നാട്ടിൽ

അതാ താൻ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. താൻ ഓടി കളിച്ച അതേ മുറ്റത്ത്. ഓർമ്മയിലുള്ളത് മണ്ണും ചരലും നിറഞ്ഞ. പുതുമഴയിൽ പുല്ലുകൾ കിളിർക്കുന്ന തിരുമുറ്റം. എന്നാൽ താൻ ഇന്ന് കാണുന്നത് ടൈൽ വിരിച്ച് ശ്വാസം മുട്ടി മരിച്ച മുറ്റത്തിന്റെ ജഡം. തനിക്കിതൊന്നും ഒരിയ്ക്കലും ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയില്ല എന്ന ബോധം ബാബുവിൽ ഉടലെടുക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യലോകത്തിന്റെ തടവറയിൽ താൻ കഴിഞ്ഞ ഓരോ വർഷവും തന്റെ നാടിന്റെ മനോഹാരിത മാത്രമായിരുന്നു അയാളെ ജീവിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്ന ഒരേയൊരു ഘടകം.നാട്ടിൽ നിന്ന് ജോലി ആവശ്യത്തിനായി കുടുംബത്തിനെ വിട്ടു പോകുമ്പോൾ ഉടനെ ഒരു തിരിച്ചുവരവ് അയാൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ജോലി തിരക്കും താൻ ഒരു കുടുംബസ്ഥനായതിനാലും മടക്കയാത്ര ഉണ്ടായില്ല. ഇന്ന് മകൾ വളർന്ന് തന്നോളമെത്തിയിരിക്കുന്നു. പ്രായാധിക്യം മൂലമുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ കൂടി കൂടി വരുന്നതിനാൽ ജോലി രാജി വച്ച് തന്റെ നാട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടതാണയാൾ. കൂടെ ചെറുമകളെയും കൂട്ടിയിട്ടുണ്ട് - "നാടിന്റെ സൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കാൻ!"എന്നാൽ വന്നിറങ്ങിയ നിമിഷം തന്നെ,താൻ കണ്ട കാഴ്ചൂ ഒരല്പം തന്നെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നു. 30 വർഷം കൊണ്ട് തന്റെ നാടിന് ഇത്ര വ്യത്യാസമുണ്ടായോ? പണ്ടത്തെ നാലുകെട്ട് വീട് പൊളിച്ച് പകരം ഇരുനില കെട്ടിടം നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു. പണ്ട് താൻ നീന്തി തുടിച്ച തറവാട്ടു കുളമാകട്ടെ നികത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൂട്ടുകാരോടൊത്തു കല്ലെറിഞ്ഞ മാവുകൾ മുറിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തന്റെ ചങ്ങാതിമാരോടൊപ്പം മാങ്ങ പറിച്ചതും പങ്കിട്ടതുമെല്ലാം ചെറുമക്കൾക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട കഥകളാണ്. തറവാട്ട് കുളത്തിലെ ആമ്പലും താമരയും ഇന്നവർക്ക് കാണാക്കാഴ്ചയായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ അവരോട് എന്ത് പറയും? പാടത്ത് ഞാറു നടുന്നതും നെൽക്കതിർ കൊയ്യുന്നതും കിളികൾ നെൽക്കതിർ കൊത്തി പറക്കുന്നതുമൊന്നും താനിനിയൊരിക്കലും കാണില്ല എന്ന സത്യം വേദനയോടെ അയാൾ തിരിച്ചറിയുകയാണ്. പാടവരമ്പിലൂടെ ഒന്ന് നടക്കാൻ ബാബു കൊതിക്കുന്നു.

ഇന്ന് കോൺക്രീറ്റ് ഇട്ട റോഡിനിരുവശത്തും ആകാശം മുട്ടി നിൽക്കുന്ന ബഹുനില കെട്ടിടങ്ങൾക്ക് തന്റെ കാലത്തെ ഓലമേഞ്ഞ വീടിന്റെ ഭംഗിയോ കുളിർമ്മയോ ഇല്ല. എയർ കണ്ടീഷണർ ഇട്ടാലൊന്നും നമ്മുടെ അമ്മയായ ഭൂമിയുടെ വാത്സല്യം ലഭിക്കില്ല. ഒരുപക്ഷെ നാം ഏറെ വിഷമിച്ചിരിക്കുന്ന വേളയിൽ ഒരു തണുത്ത കാറ്റ് നമ്മെ വന്ന് തലോടാറുണ്ട്. ഇന്നാ കാറ്റില്ല, തലോടലുമില്ല. ആ അമ്മ ഇന്ന് വെന്തുനീറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആരും എന്തേ ആ അമ്മയെ സംരക്ഷിക്കുന്നില്ല? ആ മാതാവിന്റെ കണ്ണുനീർ മനുഷ്യരാശിയെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യും എന്ന തിരിച്ചറിവ് ആർക്കുമിതുവരെ ഉണ്ടാവാത്തത് എന്തുകൊണ്ട്? ഭൂമിയെ ചേർത്തുപിടിക്കാൻ മക്കൾ തയ്യാറാവത്തോളം ആ അമ്മ മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞാൽ താനിവിടെനിന്ന് പോകും. അപ്പോൾ തന്റെ നാടിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കണമോ എന്ന ചിന്ത അയാളിലുണ്ടായില്ല. അയാൾ തന്റെ ചിന്താഗതികൾ സുഹൃത്തുക്കളോടും ബന്ധുക്കളോടും അറിയിച്ചു. എന്നാൽ അവരാരും തന്നോടൊപ്പം നിൽക്കില്ലെന്ന് അയാൾ മുൻകൂട്ടി കണ്ടു. പക്ഷെ തന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ തന്റെ കൂടെ ഉണ്ടാകും എന്ന ധൈര്യത്തിൽ അയാൾ പ്രക്ഷോഭം തന്നെ അഴിച്ചുവിട്ടു. ആദ്യമൊന്നും യുവതലമുറ ഇക്കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിലും പിന്നീട് അവരും കൂടി. കേരളക്കര ഒട്ടാകെ ഒറ്റക്കെട്ടായ് നിന്നു. "മാറ്റങ്ങൾ വരാം. പക്ഷെ പഴമയെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാതെ" എന്ന സന്ദേശം നാടുമുഴുവൻ പടർന്നു. സർക്കാരും നാട്ടുകാരും ഒത്തൊരുമിച്ച് ഭൂമിയെ ചേർത്തുപിടിക്കാൻ മുൻകൈയെടുത്തു. പാടം നികത്താതെ, പുഴകൾ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാതെ മലകൾ ഇടിച്ചു നികത്താതെ വികസനം നാടിനെ പുൽകി.

ഇന്ന് താൻ തന്റെ പഴയ ജീവിതം ഗൾഫിൽ തുടരുകയാണ്. ടിവിയിലൂടെയും മൊബൈൽ ഫോണിലൂടെയും താൻ തന്റെ നാടിന്റെ വിശേഷങ്ങൾ അറിയുന്നുണ്ട്. ദൈവം തനിക്ക് എത്ര ആയുസ്സ് തരുമെന്നറിയില്ല. എന്നിരുന്നാലും തന്റെ നാടിനെ ഒരിക്കൽകൂടി കാണുവാൻ, അടുത്തറിയുവാൻ അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു പോകുകയാണ്.
ഇതാ തന്റെ കാർ നീങ്ങുകയാണ്. ഇരുവശത്തും നിൽക്കുന്ന നെൽപാടങ്ങളെ സാക്ഷിയാക്കി ഒരിക്കൽക്കൂടി താൻ ആ മണ്ണിൽ. ഒരിക്കൽക്കൂടി

NANDANA .P.B
S2 CSC
(2025-2029)

"സൂര്യ വെളിച്ചം തിന്മയു

നന്മയുടെ സാമ്രാജ്യം പടുത്തുയ

അല്ലാതെ നമുക്കു സ്വയം ന

ഉൾപ്രേരകമായി കാ

ദൃഢ ഭാവത്തോടെ അവൾ

ടെ മുകളിൽ

ർത്താനുള്ളതാണ്.

ശിക്കുവാനുള്ള

ണരുത് "

ന്സൂര്യനെ നോക്കി

THE TIGER STRIPS

- Maala.T
S2 CS D
(2025-2029)

Boli is a girl of eleven, she doesn't go to school. She helps her mother at home, her mother was only twenty. Her father is a mechanic, and he works in the town.
In their village, women are always seen working in their houses, except Sushila, she goes to the town to study, she aspires to be a teacher.
Every day is the same for Boli, every morning she wakes up with her mother, they make the breakfast together. She takes care of her little brother, who's just one year old. She watches as her father make a rush and fuss in the morning, sometimes she had even thought that her father was doing the most important thing anyone could do.
In the evening's though he comes home in an unusual manner, which has soon become usual to her. He speaks sluggishly and often plays with them to. Sometimes he even buys her balloons from the town.

But when asked who she wants to be when she grows up, she says she wants to be like Sushila Didi. And when asked why?!, she gets shy and says, she goes to the town in beautiful dresses and doesn't seem to be bothered about the work she has at home. She also adds that even the boys in the village, says she is the beautiful women ever. Boli laughs.
One day though. As the morning sun rose to the sky. Boli noticed that her mother was up quite earlier than usual, and her father has left for work already.
She walks through the two-room house and stands at the doorway, is her father there? No, he isn't.
She goes to the kitchen; her mother is seated on the floor, and she is needing the dough.
She wondered has her father not taken any breakfast with him for work. Curious, Boli asks her mother,
"Wey, papa took no food today?"
That's when her mother even noticed her presence in the kitchen.
"You are awake already?", she asked still needing the dough.
Boli sat down with her, and showed her little hands out to her mother, a gesture that she would like to help.

"No, Boli I'll do it! here gather some firewood".
Boli walks out of the house, towards a little shed where they have their firewood piled up. She took as many as it could fit in her hands

But while doing so someone caught her eyes, it was Sushila Didi, she was walking off on her way to the town. She wore a yellow dress so bright in the morning light, Boli noticed the way she had tied her hair, the way she did everything was so beautiful and attractive.
Mother called out, "Boli...!".
And Boli took her eyes of the young lady and rushed inside.
She gathered the wood, in the usual spot. It had the ashes of the wood burned the previous night and the night before. After watching them burning she took herself back and sat next to her mother.

That's when it caught her eyes, the marks on mother's arms. They were long and reddened. She looked closer and then at mother's face. Then at her neck the strip was dark on her neck.
They were reminiscent of the strips on the painting on Saachi's color books, what was it again she thought, a tiger.
She asked her mother, "what are they?".
"What!?".
"On your arms, can I touch it?".
Her mother realized and denied her from touching it.
"They look like... um... the strips. What are they?!".
Her mother remained silent. Boli knows her mother is usually talkative. Then her mother replied fueling her interest.
"Strips of what?".

"O...of the tiger, I had seen in Saachi's coloring book".
her mother smiled. A tiger is majestic, but often causes trouble for the villagers, she remembered during her childhood.
"You know how the tiger got it's strips". She asked Boli.
The dough he needed were made into balls.
Boli leaned towards her mother, took some of the dough balls and flattened them using her little palms.
"The tiger is the king of the jungle and he was so strong he could hunt and eat anything living in it". Boli imagined she doesn't know how a tiger looked like, but she did see the picture in the coloring book.
"One day the tiger saw the men's cattle, they were plump and well fed, he wanted to eat them.
But suddenly he saw the men. Now he wanted the men".

Men like her father or the boys in the village she asked her mother. Her mother thought and said like your father as she continued.
"That night the tiger creeped into the village to eat the man. He saw a house glowing in the dark and thought the men probably slept in it. He walked so quite even the cows didn't hear him. He made it to the kitchen of the house".
"There will be food int the kitchen", Boli said.
"He wanted men!", her mother said.
The dough she was flattening was started to become so thin that the middle was almost becoming a hole.

അമ്മയെ കാത്ത്

-Eric Thomas M
S4 CE
(2024-2028)

കൂട്ടുകാരൊന്നൊന്നായ് യാത്ര ചെയ്യുമ്പോ-
ളെന്നുള്ളം തേങ്ങിക്കരഞ്ഞീടുന്നു.
ഞാനറിയാത്ത എന്നമ്മയെവിടെന്ന്
എൻമിഴികളെപ്പോഴും തിരയുന്നു.
എവിടെയുമെവിടെയും ഞാൻ തിരയുന്നു
എന്നെയുപേക്ഷിച്ചു പോയമ്മയെ.
കണ്ടുമുട്ടീടുന്ന വേളയിൽ നൽകാനോ-
രായിരം ഉമ്മകൾ കരുതിവെച്ചു.
പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങാത്ത നൂറുവിശേഷങ്ങൾ
ഞാനെൻ മനസ്സിലൊതുക്കിവെച്ചു.
അമ്മതൻ മടിയിൽ തലവെച്ചുറങ്ങാ-
നെത്രയോ രാവുകളിൽ ഞാൻ കൊതിച്ചു
അമ്മതൻ വിരലുകളെൻ മുടിയിഴകളെ
തഴുകുമെന്നോർത്തു ഞാൻ ആനന്ദിച്ചു.
ഒരുപാടു വാത്സല്യം കൊണ്ടെന്നെ മൂടുന്ന-
തോർത്തോർത്തു എൻമനം കളിരണിഞ്ഞു.
തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുഞാൻ കിടക്കുമ്പോ-
ളമ്മതൻ സാമീപ്യം ഞാൻ കൊതിച്ചു.
പുത്തനുടുപ്പും കളിക്കോപ്പുമായി
അമ്മ വരുമെന്ന് ഞാൻ നിനച്ചു.
അപ്പനുമമ്മയും ഒത്തൊരു ജീവിതം
എൻമനമേറെ കൊതിച്ചിടുന്നു.
അടച്ചിട്ട കമ്പിഴിയും പിടിച്ചുകൊ-
ണ്ടിടവഴിയിലേക്കു ഞാൻ നോക്കിനിന്നു.
വിജനമാം വീഥിയിലേക്കു നോക്കീടുമ്പോ-
ളറിയാതെയെൻ മനം നോവുന്നു.
ഇനിയും വരാത്തൊരെൻ അമ്മയെ കാത്തു-
ഞാനെപ്പോഴും മിഴിനീർ വാർക്കുന്നു.
എന്നെങ്കിലും എന്നെ കൊണ്ടുപോകാ-
നമ്മ വരുമെന്ന് തന്നെ നിനയ്ക്കുന്നു.

YELLOW IN PAIN

Pain gives a different lens
to the world we see each day—
a quiet shift of light
across familiar streets.
All kinds of pain arrive:
the throbbing echo of a broken heart,
the hollow silence
after losing someone you loved.
From the smallest lie we told
to the sober mistakes we carry,
each one returns
in the unruly flow of life.
When pain arrives,
the spectrum fades.
Colours drain from the edges of things,
and the world becomes a muted sea.
We sink then—
like a fish that has forgotten how to swim,
suspended in the blue,
drifting through nothingness,
waiting to be swallowed
by the same waters we once called home.
Yet somewhere in that drowning
is a strange reminder:
that life is still moving,
that breath still trembles in the chest,
that we are not numb yet.
Pain whispers a harsh truth
every nerve awake
every thought circling the room
where insufferable voices gather,
a table full of liars,
stories stitched from delusion.
And there we sit,
quietly aware
that even suffering
is proof
that we are still alive.

AY[illegible]WA[illegible]YA [illegible]
[illegible]
[illegible]

അഞ്ചാം വയസ്സിൽ അക്ഷരം

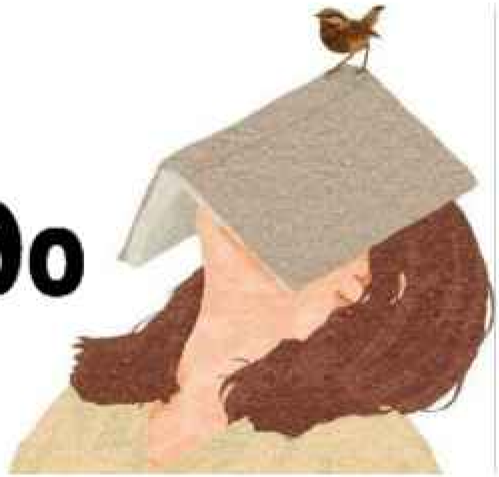

ഒരു കുഞ്ഞു കത്തിലൂടെയാണ്...

തുണി അലക്കുന്ന അമ്മയെ

പരിധി വിട്ടു സഹായിച്ചപ്പോൾ

ഒരു ഈർക്കിലി തുമ്പിൽ

എല്ലാം തുടങ്ങുകയാണ്...

കണ്ണുനീർ തുള്ളികൾക്കൊപ്പം

അനുകുട്ടിയുടെ

ഭാഷാസ്നേഹവും ഒഴുകി...

പുറപ്പെട്ടു പോവാൻ പടയൊരുക്കത്തിനു

ഒരു പെൻസിൽ തണ്ടും കൂട്ടിനെത്തി..

"അനുകുടി പോകുന്നു....

ഇനി ഇവിടേകു വരില...

- സോതം അനുകുടി "

അക്ഷരപ്പിശകൊന്നും അല്ല...

നാളിതുവരെ കണ്ടവയല്ലാം

കൂട്ടിവെക്കുമ്പോൾ

ചില്ലക്ഷരങ്ങൾ കാണാത്തോണ്ടാ....

അതപ്പൊ അമ്മയല്ലേ പറ്റിച്ചത്?

നാളിതുവരെ കണ്ടവയല്ലാം

കൂട്ടിവെക്കുമ്പോൾ

ചില്ലക്ഷരങ്ങൾ കാണാത്തോണ്ടാ....

അതപ്പൊ അമ്മയല്ലേ പറ്റിച്ചത്?

എങ്കിലും അന്നു നാമെടുത്തു...

അക്ഷരങ്ങളോടുള്ള പ്രണയം...

അനുകുട്ടി പിന്നെയും എഴുതി...

-Angitha Sasidharan
Assistant Professor
CE

നിദ്ര

നീരണിഞ്ഞ നിലാവിൽ
നിദ്രയിലാഴവേ...
നിത്യമായ് നിനച്ച കിനാവുകൾ
എത്തിനോക്കവേ...
നാണമണിഞ്ഞ അകകണ്ണുകൾ
മെല്ലെയുണർന്നു...
നിറഞ്ഞാടും നീലചകോരങ്ങൾ പോലെ
സങ്കല്പങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായ് തെളിഞ്ഞു...
നയനങ്ങൾ മയങ്ങാൻ
മടിച്ചു നിന്നുവെങ്കിലും
നിലാവിന്നാഴമേറിയപ്പോൾ
മിഴിപ്പീലികൾ കണ്ടുമുട്ടി...
ജാലകചില്ലയിൽ നീലക്കുയിലിന്റെ
മധുര നാദം മുഴങ്ങി...
നിത്യവിസ്മയം കിരണമായ് വന്നു
നെറുകയിൽ തന്ന ചുംബനത്തിൽ...
നീലമിഴികൾ നിദ്ര വിട്ടു...
നെയ്യാമ്പലായ് വിടർന്നു നിന്നു...
വീണ്ടും നിലാവെത്തുവാൻ
കാത്തു നിന്നു...

-Angitha Sasidharan
Assistant Professor
CE

SHARED

All I've done in my life is share.
As everyone kept on saying,
Sharing is caring.
And I kept on sharing
No matter what,
Until one day,
I had to share.
Share the person
I care the most about.
With someone,
I didn't care about.
My mind? Empty,
My heart? shattered.
Yet I stayed.
Hoping maybe one day,
I thought
I would get my person
All to myself.
But I never knew,
They were the reason,
Why I had to share them
In the first place.

- Neha Samuel
S4 ME
(2024-2028)

ഒരിക്കൽ കൂടി അരളിപ്പൂക്കൾ

IRIN ANN MARY
S4 ECE
(2024-2028)

അതിഥിയായി കടന്നുവന്ന ജീവിതത്തെ ദീപ്തമാക്കി അല്പ ശേഷം അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നവരെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കാൻ അയക്കപ്പെട്ട ദേവദൂതന്മാർ എന്നല്ലാതെ മറ്റെന്താണ് പറയുക.വളരെ വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമുള്ള ഈ കണ്ടുമുട്ടൽ ഇനിയൊരിക്കലും ഉണ്ടാവുകയില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവ് ലോവ എന്ന നമ്മുടെ കഥാനായികയെ ഒരു മണൽത്തരി പോലും അവളിൽ ഖേദമുളവായാക്കിയില്ല. കൂടെയുണ്ടായിരുന്നവർ നമ്മെ വിട്ടു പോകുന്നില്ല.അങ്ങനെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ കൂടെ ചേരുവാൻ ഇടവരില്ലായിരുന്നു. ആമിയെ ഞാൻ ഇരുപതു വർഷങ്ങക്കു ശേഷം അവിടെ കണ്ടുമുട്ടി. പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത മൗനം. കണ്ണുകൾ മാത്രം നിറഞ്ഞൊഴുകി സംസാരിക്കുന്നു. അവിടെ വീശുന്ന തണുത്ത കാറ്റിനു പോലും ആ നിശബ്ദതയെ അകറ്റാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.അഞ്ചാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ ആയിരുന്നു ലോവ ആമിയെ ആദ്യമായി കണ്ടത്. സൗഹൃദം എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം മുഴുവനായും ഗ്രഹസ്ഥമാക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ആ പ്രായത്തിലും ആമിയും ലോവയും ഏറെ മനസ്സിലാക്കി ജീവിതത്തിൽ തന്നെ താൻ തന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒരിക്കലും മറ്റൊരു വ്യക്തിയെ കൊണ്ട് അതിനു സാധിക്കുകയില്ല എന്ന ചിന്തയിലാണ് ഇന്ന് കാണുന്ന ഈ അനാഥമന്ദിരം രൂപം കൊണ്ടത്.വെറുതെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുക എന്നതിനേക്കാൾ കൂടെയുള്ളവർക്ക് ഉപകാരമായത് ചെയ്യുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ സ്വപ്നം. ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ വെറും പത്തുവർഷങ്ങൾ കൊണ്ട് അവർക്ക് സാധിച്ചു. അനാഥരാക്കപ്പെട്ടവരുടെ നൊമ്പരം മനസ്സിലാക്കുവാൻ പുറമേ നിന്നു ഗണിച്ചു പറയാനാവില്ല. തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇരുൾമൂടിയ ആ ജീവിത അനുഭവം മാതാപിതാക്കൾ അവർക്ക് നൽകി. ചെറുപ്പം മുതലേ ഒരേ അനാഥാലയത്തിൽ വളർന്നപ്പോൾ അവർ അതറിഞ്ഞിരുന്നില്ല കാലം തങ്ങളെ വേർപ്പെടുത്തുമെന്ന്.

യൗവന കാലഘട്ടത്തിൽ ഒരേയൊരാഗ്രഹം ആർക്കും അർഹതയുള്ളവർക്ക് നീതി നടപ്പാക്കുന്ന ഒരിടം. സുരക്ഷിതമായി താമസിക്കാൻ നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ സാക്ഷാത്കരിക്കുവാൻ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നും ഒരു അടി പോലും താഴെയല്ല എന്ന് അനുഭവപ്പെടുത്തുന്ന ജീവിതം. ഞങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കാതെ പോയ ആ ഭാഗ്യങ്ങൾ അല്ല നീതി നടപ്പാക്കണം എന്ന വാശിയായിരിക്കും ആമിയെയും ഇവിടെ കൊണ്ട് എത്തിച്ചത്.പുതിയൊരു വസ്ത്രമോ പിറന്നാൾ സമ്മാനമോ നിറയെ കൂട്ടുകാരോ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മുന്നിൽ ഉത്തരമില്ലാതെ നിൽക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളും ലഭിക്കാതെ ആകുമ്പോൾ ഉണ്ടായ ദുഃഖം ശക്തിയേറിയ ഒരു പ്രതിഭാസത്തെയാണ് സൃഷ്ടിച്ചത്.വറ്റി വരണ്ട ചാലുകൾ നിറയ്ക്കുവാൻ ഉണങ്ങിപ്പോയ പൂന്തോട്ടങ്ങൾക്ക് യൗവനമേകുവാൻ വലുതൊന്നും സംഭവിക്കേണ്ട ലക്ഷ്യവും അതിനായുള്ള മനസ്സും ഉണ്ടായാൽ മതിയാകും.

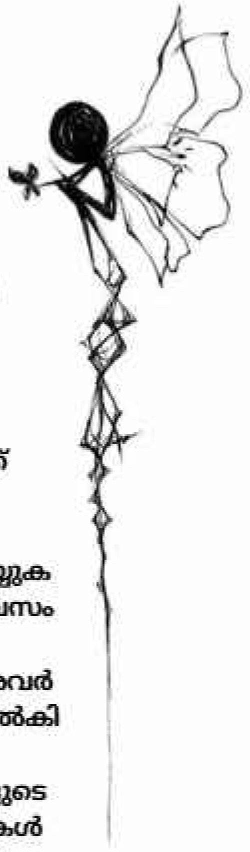

ലോവ ആമിയെ പഠിപ്പിച്ചു"നിന്നെക്കാൾ നിന്നെ അറിയുന്നത് എനിക്കല്ല നിനക്ക് തന്നെയാണ്. അറിയാമെന്ന് ആരെങ്കിലും വാദിക്കുന്നെങ്കിൽ അത് സത്യമല്ല നിന്റെ കൂടെ സദാസമയമുള്ള നിന്നെക്കാളും നിന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ മറ്റ് ആർക്കാണ് സാധിക്കുക ?" ആലോചനകൾക്കപ്പുറം അവരുടെ ആശയങ്ങളിൽ ജീവിതത്തിന്റെ നനവുള്ള പടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.അനാഥാലയം എന്നതിൽ ഒരിക്കലും അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ ആയിരുന്നില്ല ആ താളുകൾ അവരെ പഠിപ്പിച്ചത്. ഒരൊറ്റ യാഥാർത്ഥ ആഗ്രഹം നമ്മെ എന്തിനും പ്രാപ്തരാക്കുന്നു.അതേ പഠനത്തിൽ അതിസാമർത്ഥ്യവും ഇല്ലാതിരുന്ന ലോവയും ആമിയും തങ്ങളുടെ സ്വപ്നത്തെ വീട്ടുകാർക്കു കൊടുക്കുവാൻ തയ്യാറല്ലായിരുന്നു. ഇരുവരും ഇപ്പോൾ കണ്ടുമുട്ടിയത് തങ്ങളുടെ 20 വർഷത്തെ സൗഹൃദ സേവനത്തിനുശേഷം ഐ എ എസ് എന്ന പദവിയിൽ നിന്നും വിരമിച്ച ആ പടികളിലാണ്. നിറയെ ഉണങ്ങിയ ഇലകൾ കൊണ്ട് മൂടിയ ആ പടികൾ.ത്യാഗം എന്നത് വെറുമൊരു പദമല്ല അത് മറ്റുള്ളവർക്കായി ചെയ്യുക എന്നത് വെറും ഒരു പ്രവർത്തിയും അല്ല. തങ്ങളുടെ സേവനത്തിൽ കയറിയ ആ ദിവസം അവർ തീരുമാനമെടുത്തു. ഇനി പുതിയൊരു ലോകം അങ്ങനെ വീടുകളില്ലാതെ മാതാപിതാക്കൾ ഇല്ലാതെ പരിചരിക്കാൻ ആരുമില്ലാതെ അനേകം വ്യക്തികളെ അവർ അന്വേഷിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു. അവർക്ക് ഭക്ഷണം നൽകി താമസിക്കുവാൻ ഒരിടം നൽകി ഒരു കൂട്ടായ്മ അവിടും ധന്യമായിരുന്നു. വൈവിധ്യമാർന്നവർ ഒത്തൊരുമയോടെ ഏകദിശയിൽ സന്തോഷത്തോടെ ജീവിതത്തെ നോക്കി കണ്ടു. ഇതൊന്നും ഞങ്ങളുടെ മിടുക്കല്ല ജീവിതം അവർക്ക് സമ്മാനിച്ച അമൂല്യ രത്നമാണ്. അമ്പതു നൂറായി നൂറുകൾ ആയിരമായി ഇനിയിപ്പോൾ ആയിരം മനുഷ്യർക്കു പുതുജീവൻ നൽകിയ ദീപങ്ങൾ ആകുന്നു ലോവയും ആമിയും. അതേ ഒരിക്കലും ഒപ്പിയെടുക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല കണ്ണുനീർ. അതു മാറണമെങ്കിൽ സാഹചര്യങ്ങൾ കാരണങ്ങൾ ചുറ്റുമുള്ളവ മാറണം. സർവീസിൽ കയറി 10 വർഷം കൊണ്ട് ഉന്നതിയിലേക്ക് തങ്ങളുടെ സ്വപ്നങ്ങളെ അവർ നയിച്ചു . അതിന് കൂടെ ഇരുവരും എന്നാൽ ഇന്നെന്തു പറ്റി കണ്ണുനീർ വായിച്ചു അനേകങ്ങൾക്ക് ആനന്ദം നൽകിയപ്പോൾ സ്വയം മറന്നുപോയോ അവരുടെ സ്വപ്നം സാക്ഷാത്കരിച്ചപ്പോൾ തങ്ങളുടെ ബന്ധം അറ്റു പോയോ ചോദ്യങ്ങൾ അനവധിയുണ്ട്. എന്നാൽ ഉത്തരം ഒന്നുതന്നെ തങ്ങളേക്കാൾ കൂടുതൽ തന്നെ അറിയുന്നതായി ആരും ഇല്ലല്ലോ. ഒരു മണിക്കൂർ സമയം ആ പടികളിൽ മൗനത്തിൽ നിന്നപ്പോൾ അവ പതുക്കെ അനങ്ങി. ഇരുവരും ഓടിച്ചെന്നു പറയുവാൻ സാധിക്കാത്ത അനുഭൂതിയിൽ നിറഞ്ഞു. സൗഹൃദം വാങ്ങുന്നതല്ല ഉണ്ടാവുന്നതാണ് ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണ്. പരസ്പരം വിട്ടു നിന്നത് എന്തിന് എന്ന ചോദ്യങ്ങൾ പരാതികൾ വിമർശനങ്ങൾ ഇവിടം സ്ഥലം തേടുന്നില്ല. എല്ലാ മനുഷ്യരിലും ഉണ്ട് ഒരു നീതിപീഠം. തങ്ങളുടെ മാത്രം ന്യായങ്ങളും ശരികളും നിറഞ്ഞ് നിൽക്കുന്ന ഒരിടം അവിടെ ജീവിതം സത്യങ്ങളും നോക്കുകുത്തികൾ ആകുന്നു. കുറ്റമുള്ളവർ കുറ്റമുക്തരാകുന്നു. ഈ കൂടൽ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ വകത്ത് നിന്ന് നിറമുള്ള പടികളിൽ നിന്നുമാണ്. ഇനി ഒരിക്കലും ഇങ്ങനെ ഒരു അവസരം തങ്ങളുടെ ജീവിതം അനുവദിക്കുമോ? അറിയുകയില്ല. എങ്കിലും മറ്റുള്ളവരുടെ വിമർശനങ്ങൾക്കും പരിഹാസങ്ങൾക്കും കുറ്റപ്പെടലുകൾക്കും മുൻപിൽ പതറാതെ നിന്ന് അവരുടെ മനസ്സ് എന്നും ഒന്നാകുന്നു. തനിക്കല്ല മറ്റുള്ളവന് സന്തോഷം നൽകുവാൻ അവരുടെ ദുഃഖങ്ങളെ പരിഹരിക്കുവാൻ അതിനാകുന്നു. എന്നും ഇളംകാറ്റിൽ മനോഹരമായ പടികളിൽ നിറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന അന്നു വളർത്തിയ അരളികളാൽ കണ്ടുമുട്ടുവാൻ ഇനി അവർക്ക് സാധിക്കും. ജീവിതം തനിക്കായി നൽകിയ മാലാഖയെ എന്നും കൂടെ കൂട്ടിയത് അവർ ചിറകുകൾ ഇല്ലാതെ മാലാഖമാരായും ഇന്നും ഭൂമിയിൽ നിൽക്കുന്നു.

The Diary Of The

PROLOGUE - THE KINGDOM OF WHEAT AND WIND

The Kingdom of Wheat and Wind Far beyond the wandering rivers and low mountains stood the humble Kingdom of Wlitig.
A land of quiet farms and endless golden fields.
At the edge of this kingdom stood a crooked house the villagers mockingly called The Poor Man's Manor.
There lived a boy named Eren Herald.
Eren was not handsome like the knights who rode through the towns. His hat was worn, his clothes patched, and his hands carried the roughness of soil and work.
But his heart was gentle.
He helped farmers harvest their crops.
He repaired broken fences for widows.
He shared food with travelers who had none.
And still, the people of Wlitig laughed at him.
"Poor Eren," they would say.
"A good heart... but a foolish one."
Eren never argued.
For he had two loyal companions who never mocked him.
His swift horse Windy,
and a tiny white bird named Snowwing, who followed him wherever he went.
Snowwing could not sing like other birds.
She was mute.
But she never left Eren's side.

-The Valley of Valance-

One autumn morning Eren rode toward the busy trading town of the Valley of Valance,
resting beneath the shadow of the towering Floin Mountain Range.

While resting beside a wooden bench in the market square, Eren noticed something lying beneath it.
A small leather diary.
The first page had been torn away.
The owner's name was missing.
But the writing inside was elegant and thoughtful.
The ink shimmered faintly silver.
A merchant nearby recognized it.

"That ink comes from only one place,"
the merchant said.
"The Silver Kingdom of Isgrove."
Eren closed the diary carefully.
He did not know why...
but something about the words inside stayed with him.

-The Voice in the Pages-

Back in Wlitig, life returned to normal.
But every night, Eren read a few pages from the diary.
The writer spoke about quiet things.

Silent Star

Sandesh K San
S2 EEE
(2025–2029)

About sunsets beside a lake.
About the loneliness of living in a castle.
About dreams of seeing the world beyond her kingdom.
One line stayed in Eren's heart:
"Sometimes I wonder if somewhere in this world there is a stranger who might understand me."
Eren closed the diary slowly.
And made a decision.
He would find the owner.

-The Companions -

Eren returned to the Valley of Valange to begin his search.
People laughed at his strange quest.
But two unusual souls believed in him.

The first was Madam Waddle, a cheerful duck who dreamed of becoming the greatest cook in the kingdom.
"If you're traveling the world," she said proudly,
"you'll need someone who can cook."
So she joined Eren.

he second companion was Mr. Grassy, a lively grasshopper dressed like the legendary Robin Hood.
He carried a tiny bow and dreamed of becoming a master archer.
"A hero's quest!" he cried.
And he jumped onto Eren's shoulder.

-Five Years of Roads-

For five long years, Eren traveled across valleys, forests, and mountain paths.
Windy carried him through storms.
Snowwing guided him through hidden routes.
Madam Waddle cooked meals beneath starlit skies.
Mr. Grassy practiced archery every morning.
And every night, Eren read the diary.
Through its pages he slowly began to know the mysterious writer.
Though Eren had never met her...
he felt as though he already knew her heart.

-The Silver Kingdom-

One spring morning, shining towers appeared beyond the hills.
The Silver Kingdom of Isgrove.
Near the calm waters of the Mirror Lake of Lareth, Eren saw her.
A girl standing beside the lake, watching the sunset.
They spoke.
They laughed.
Then one day someone called her name across the garden.
"Lydia!"
Eren froze.
For the first time, he knew the name of the girl whose words had guided him across the world.
Lydia O'Lesater.

- The Ash Sorcerer -

But peace did not last long.
One winter night, a dark wanderer arrived in Isgrove.
People soon whispered his name.
The Ash Sorcerer.
After a terrible chain of events, Lydia became the victim of a powerful curse.
She forgot the love she once felt for Eren.
To her, he became a stranger.

-The Field of Silent Stars-

Exhausted and wounded, Eren lay down in a field of white dandelions known as The Field of Silent Stars.

The sunset painted the sky gold.

Windy stood beside him.

Snowwing watched silently.

Madam Waddle lowered her head.

Mr. Grassy removed Eren's worn hat to hide his tears.

Eren's head rested gently in Lydia's lap.

A tear fell upon the scar in his chest.

And the world grew silent.

-The Storm-

A violent storm suddenly tore across the sky.

From the storm emerged the shadow of The Ash Sorcerer.

He approached the fallen boy and raised his hand.

A final spell left his fingertips.

The scar vanished.

Eren's heart began beating again.

And the sorcerer vanished into the storm forever.

EPILOGUE - HOME

For the first time since the curse began, Lydia looked at Eren with warmth.

They embraced beneath the fading sunset.

Together they returned to the Kingdom of Wlitig.

The villagers who once mocked Eren watched in silence.

Eren and Lydia returned to The Poor Man's Manor.

Windy ran freely through the fields.

Snowwing rested by the window.

Madam Waddle cooked magnificent meals.

Mr. Grassy practiced archery every morning.

And in that humble house once called poor...

lived the richest story of all.

And from that day forward,

they lived happily,

forever.

THE FRIEND I REMEMBER

- Livia Theresa
S2 CSDS
(2025-2029)

Under the morning light,
I remember you.
The breeze touching me
Carries our old laughter.
In these silver dewdrops
I see the moments we shared.
As the sunlight grows,
I feel the pain again—
The one that shattered me,
The one that made me stronger.
You are like me.
We shimmer
Like delicate petals,
Yet fail to see we are fading
Under the silent warmth.
In this passing moment,
I wish we could be together
And relive each moment again.

THE SHORE AND THE HORIZON

There is a star I have memorized
without meaning to,
the way it sits in the same corner
of the sky every night,
close enough to name,
too far to touch.

I have built a whole season
from the sound of the laughter
passing through a room,
gathered the small moments
like stones I keep in my pocket,
smooth from all the holding.

The river knows this feeling,
how it spends its whole life
moving toward the ocean
and the ocean never waits,
never turns,
never calls it by name.
Still the river flows.

I have learned to love the way
a window loves the view,
always looking out,
glass between everything,
belonging to the frame and not the field.

Some flowers only bloom
in the direction of a light
that does not know they exist,
and they bloom anyway, recklessly, quietly,
because that is all they know how to do.

Maybe this is mine,
to carry something beautiful
that was never asked for,
to tend a garden with no gate,
and somehow, find
that the tending was enough.

Angel Maria Ben
S4 CSA
(2024-2028)

HOME

ROOTS

ANGEL MARIA BEN
S4 CSA
(2024-2028)

There is a sweetness
the body carries
long before the mind catches up,
a quiet hum beneath the ribs
that stirs the moment
the road begins to look familiar again,
like an old song rising
from somewhere you forgot you knew.

I have walked streets that
gleamed with the noise of becoming,
chased horizons that kept graciously moving
ahead, and
laughed in rooms full of wonderful strangers,
yet tucked in the lining of every adventure
was a small,
stubborn warmth shaped exactly like this
place,
waiting to be found again.

Returning is not arrival.
It is more like confession,
standing at a threshold
that has seen every version of you
and moves aside anyway,
without judgment, without ceremony.

The walls hold the old measurements,
the height you were before ambition stretched
you,
before loss hollowed something out,
before the world asked more
than you knew how to give.

You think you are returning to a place.
But the place never moved.
It is you who went away,
collected your wounds and your wonders,
stitched yourself into someone newer,
someone more complicated,
and came back to find out
whether the person you began as
still recognizes who you became.

And slowly, something settles.
Not the noise of homecoming,
but the deeper sound beneath it,
the exhale of a soul
that has been holding its breath
across a thousand miles,
finally, finally letting go.

സ്വപ്നങ്ങൾ വില്പനക്ക്

വേറെ വഴികളൊന്നും തെളിയാതെ വരുമ്പോൾ,
നാം ഉള്ളിൽ കൊണ്ടു നടക്കുന്ന
സ്വപ്നങ്ങൾ എല്ലാം മുന്നിൽ നിരത്തണം.
ഓരോന്നിനും മോഹവിലയിട്ട്,
വിളിച്ചോതി വിൽപനയ്ക്ക് വെക്കണം.
ആദ്യം ഇത്തിരി കാർക്കശ്യത്തോടെ
വാശി പിടിക്കണം..
പിന്നെ പിന്നെ വയറെരിച്ചിൽ കൂടുമ്പോൾ
വിലയിങ്ങനെ പതിയെ കുറയ്ക്കണം.
ന്യായവും അന്യായവും ഒക്കെ അങ്ങ് ഉപേക്ഷിച്ചേക്കണം..
കാത്തിരിക്കുന്നവരുടെ, കൂടെയുള്ളവരുടെ
നിറ കണ്ണുകൾ ഓർക്കുമ്പോൾ, അവസാനം
കിട്ടിയ വിലയ്ക്ക് എല്ലാം വിറ്റു തീർക്കണം.
ഇനിയും തിരിച്ചെടുക്കാമെന്നൊരാശ്വാസ വാക്കിൽ
സ്വയം ആശ്വസിപ്പിക്കണം..
എന്നാലും, കണ്ണൊന്നടക്കുമ്പോൾ , ഒറ്റക്കിരിക്കുമ്പോൾ,
വിട്ടുകളഞ്ഞവയെല്ലാം മുന്നിൽ വരും...
ഒരുപാട് സങ്കടം പറയും...
എത്രമേൽ നമ്മെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു
എന്ന് പരിഭവം പറയും..

എന്നിട്ട്, എല്ലാം ഈശ്വരനിശ്ചയം എന്ന്
പറഞ്ഞ്, നമ്മെ തനിച്ചാക്കിയങ്ങ് പോകും..
തിരിഞ്ഞൊന്നു നോക്കുക പോലും ചെയ്യാതെ...
അപ്പോൾ കണ്ണു നിറഞ്ഞ്, ചുണ്ടു വിറച്ച്,
ഒന്നും മിണ്ടാനാവാതെ നിസ്സഹായരായി നാം നോക്കിയിരിക്കും..
എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ അവരിലേക്ക് എത്തിച്ചേരാനാവുമെന്ന
പ്രതീക്ഷയിൽ ഞാനെൻ ജോലി തുടരട്ടെ..
സ്വപ്നങ്ങൾ വിൽപനയ്ക്ക് !

-Ms.Sreelekha T
Assistant Professor
ECE

മകൾ

പെൺകുഞ്ഞാണെന്നാ ശംഖൊലി
മുഴങ്ങിയ മാത്രയിലച്ഛൻ
ആധിയിലാടുമൊരു ആമോദ
തൊട്ടിലതു തീർത്തു.

ഈ കൊച്ചു കൂടിനു വിളക്കായ്
തങ്കമേ നിന്മുഖം തെളിയവെ,
അണയാതിരിക്കേണമെന്നൊരു
ആശയാലെന്നുള്ളം തുള്ളുമ്പി.

ദേവിയായ് നീ പിറന്നെങ്കിലും
പെൺതൻ പുണ്യവശം
താതനു ഹൃദയത്തിൽ
കനൽ മാരി ചൊരിയും കാലമന്നുമിന്നും.

ചാഴിയതൂറ്റാതെ പോറ്റിയെന്നാലും
അന്യ പത്താഴത്തിൽ കവരുമോയെൻ
കണ്മണിപ്പൂവിന്റെ ചിരിയെന്ന
ചിന്തതൻ വേട്ടമൃഗമായ് ചിതലെടുത്ത
ചാരുകസേരയിൽ ശിഷ്ടമീ വൃദ്ധൻ.

-Ms.Anjana Somasudaran
Assistant Professor
EEE

A Journey of Faith, Tech, Lifelong Bonds

As I walk out of the gates of CCE, as a CSE grad, my heart overflows with a profound, aching gratitude. These weren't mere classes; they formed a radiant tapestry of memories that forever shaped my spirit, a brother aspiring to a special way of life. From the unfiltered wisdom of peers and the compassionate guidance of lecturers, I gathered life lessons like precious treasures, ones I'll cherish through every trial ahead.

That first day lingers vividly in my mind's eye, the air thick with nervous excitement: I stepped forward as a "young student," deliberately masking my true age to fully immerse in the fresh, electric energy of my batch. With open arms, I invited them to treat me as one of their own, choosing nicknames freely, bypassing all religious formalities and seniority barriers. Their warm welcome washed over me like sunlight; they not only accepted me but elected me class representative, a vote of trust that still brings tears to my eyes. My first-year faculties were angels in disguise, their nurturing hands laying a rock-solid foundation in science and engineering, gently easing us into the demanding core world. Celebrations, freshers' day, fests, exhibitions, these magical interludes knit our spirits into an unbreakable whole, even softening the hearts of our sternest teachers. We emerged shining brighter than ever, our exceptional results a heartfelt testament to that profound unity. The Jesus Youth Movement became my sacred sanctuary, prayers that soothed my weary soul, activities that sparked joy, social outreach that ignited a fire for service deep within.

Sophomore year flipped the script entirely: the comforting basics of science faded, giving way to the exhilarating thrill of pure technology and innovation. Each year delivered fresh challenges that tested our resolve, yet our department faculties poured their very hearts into our growth, mentoring us with unwavering dedication. Industrial visits and field trips unveiled the real world's pulse; inter- and intra-college competitions ignited my technical fire and honed my competitive edge.

Arts and sports events offered
joyful respites amid the grind, and my victories in oratory competitions transformed words into bridges, connecting souls across divides.
In the final stretch, as my peers chased glittering career dreams, providence bestowed upon me a transformative 50-day internship at IISc Bengaluru's Department of Computational and Data Sciences. Collaborating with eminent professionals, exploring the vast frontiers of tech, it reshaped my very being. There, I discovered my true research potential, watching my dreams expand beyond any horizon I once imagined. As this cherished chapter closes, I bow in deepest thanks to my beloved teachers and colleagues. You supported me through storms, inspired my highest aspirations, and filled my days with unbridled joy through tech explorations and enduring relationships that feel eternal. May these formative years steel my resolve for my sacred call, moulding me into a shepherd rich in technology, profound in faith. CCE, you've etched eternity into my story. With boundless love and light.

Gladwin Alappat
S8 CSE
(2022-2026)

Anjana Krishna P T
Assistant Professor
BSH

Malavika MT
S2 CSC
(2025-2029)

Harsha K P
S4 CSDS
(2024-2028)

Devika Rajesh
S4 CSB
(2024-2028)

Goutham
S2 ME
(2025-2029)

Goutham
S2 ME
(2025-2029)

LENA MARIYA THOMSON
S4 ECE
(2024-2028)

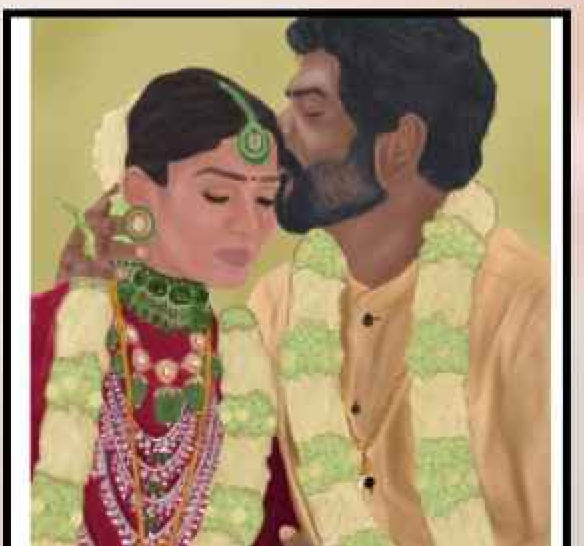

Harsha K P
S4 CSDS
(2024-2028)

WHERE THE HEART FRAYS

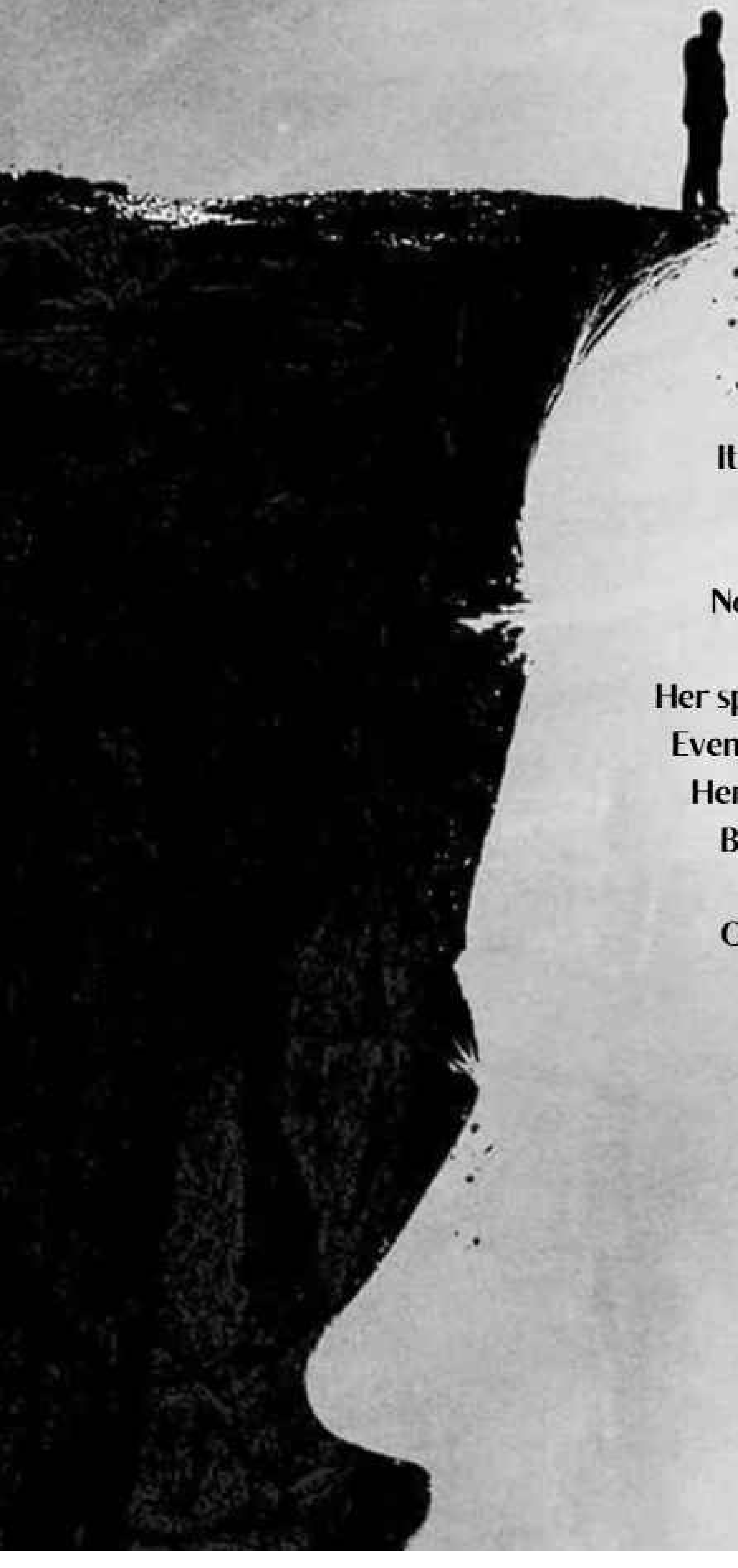

She can see the agony.
It looked like a wilted flower,
Melancholic,
Yet comely.
No! It was fading into the haze,
Yet another sinuous sight.
Her splintered heart cannot endure it,
Even though everything was in lure.
Her vicious sights of narrow way
Brought out her inner faerie.
Am I accusing my bane,
Or disrupting my inner sane.

- Sreyas Sreejith
S2 CSDS
(2025-2029)

Anatomy of A *Woman*

I lie open-
a silent frog on a cold metal slab,
the yellow keyhole lamp watching
like an indifferent sun.
Here, society sharpens its scalpel.
Here, men rehearse their divinity

They cut me into useable parts
my head -an obedient machine for earning,
my torso- a shrine built for their gaze,
my hands -tamed for service ,
my legs- driven to constant work

What they leave untouched
is the faint echo of a soul
and even that, they claim,
is not mine to keep.
It is tied to this starved body, like
a ghost chained to its dying host.
And as the flesh withers,
the spirit rots in its shadow.

What remains of me
is a quiet funeral hymn,
one I hum beneath my breath
to keep the ruins from falling
into complete darkness.

- Ms.Midhu Elizabeth George
Assistant Professor
BSH

THE ETHOS IN COMPUTING

Gladwin Alappat
S8 CSE
(2022-2026)

Every human action is being supervised today by a human-made Informational Technology (IT), which is fast becoming competent to the Supreme power. IT has widely grown into a huge structure that has become ubiquitous in the lives of people across the globe. IT specifies the components that are used to store, fetch, and manipulate the information at the minimum level with the server having an operating system. It has a wide area of applications in education, business, health, industries, banking sector, and scientific research at a large level. Moreover, services are used to record, communicate, synthesize or organize information through the use of computer technologies. Information itself can be understood as any useful data, instructions, or meaningful message content. IT ethics raises new and unique moral problems because it has brought in a dramatic, social, political, and conceptual change. This is because information technology affects not only how we do things but how we think about them. It challenges some of the basic organizing concepts of moral life such as property, privacy, the distribution of power, basic liberties, and moral responsibility.

The morality involved in the development of new technology posits whether it is always, never, or contextually right or wrong for professionals to invent and implement a technological innovation. Humans are inherently technological beings or tool users. We are creative beings who use technology to complement, enhance, or disburden ourselves. Technology has, without a doubt, become a central part of the human condition. It influences us, just as much as we influence it, in our daily lives, also as moral and ethical beings. Engaging in the process of technological innovation and the art of making brings forth a desirable cultural transformation, which in turn reveals its teleology. The ethical questions that are augmented by the ways in which technology extends or curtails the power of individuals give the certain speculations like the moral responsibilities of IT professionals and those who are to blame when a software failure causes harm, etc.

We have built a global society where the dependence on technology grows daily. The emerging science of human-machine systems seeks to maximize the benefit derived from technology while exercising a continual vigilance over its darker side and its dangerous potentialities. Humans use technology in a task-oriented exploration and manipulation of their environment. According to W. T. Powers, the flow of control of human activity is bi-directional, with control flowing upward from the lower-order systems as much as it does downward in the higher-order systems. Human activity is thus characterized as an inner loop of skilled manual control and perceptual processing embedded within an outer loop of control. The temporal and spatial scales of perception-action can serve to frame human exploration.

The limit of human perception has always exceeded human action. For example, we might be able to see more than 40 kilometres of distance on a clear day, and yet, without any technical assistance we can only exercise control over a few feet of land that surrounds us. Technological innovations often generate a dual effect. That is, new technologies increase the range of our actions while simultaneously expanding the range of our perception. Our environment is measured in the basic metrics of space and time. The exploration of space and time is motivated by personal and collective goals that can be expressed as our desire for certain future states of the world. Therefore, technology serves to broaden the horizon through transformation to achieve goals. Responsible computing depends on humans, and it is clear that humans are moral agents and that computational systems are not. Humans experience a diminished sense

of agency, human dignity is eroded, and individuals consider themselves to be largely unaccountable for the consequences of their computer use.

Technology is evolving at a rapid pace, enabling faster change and progress, causing an acceleration of the rate of change. Open-Source Applications is a method for software licensing and distribution designed to encourage the use and improvement of software written by volunteers by ensuring that anyone can copy the source code and modify it freely. The quantum leap of the user-friendly AI application, ChatGPT has become the talk of the town. As an AI language model, ChatGPT has several advantages that make it a valuable tool for various applications. It has been trained on a large corpus of text data, making it knowledgeable about a wide range of topics. ChatGPT can respond to queries quickly and efficiently, allowing for fast-paced conversations. The basic feature of the model is that it uses advanced natural language processing techniques to understand and respond to user queries accurately. It can communicate in multiple languages, making it accessible to a global audience. Moreover, it can handle large volumes of data and conversations, making it suitable for businesses and organizations of all sizes.

Meanwhile, ChatGPT may also become a threat to the public by many technical glitches in the software's industry. It might generate responses that are factually incorrect or misleading if the training data it was trained on includes incorrect information. This could lead to spreading misinformation or false claims in certain scenarios. In the wrong hands, it can be used to generate convincing fake news, spam messages, or phishing scams. This could lead to social engineering attacks or other types of cyber threats. To mitigate these risks, it is essential to ensure that language models are trained on diverse and representative data, and that their responses are regularly monitored for accuracy, fairness, and ethical considerations. Overall, ChatGPT's ability to understand and respond to natural language makes it a versatile and valuable tool for a wide range of applications, including customer support, education, research, and more.

Information Technology has made a tremendous breakthrough in the modern world. It has become part and parcel of all human beings making them into informational beings or technically speaking an inforg. The world is operating at the speed of light, and everything is immediately outdated, upgraded, or evolving into something else. The bi-directional flow of control in human activity has resulted in the manipulation of the environment in a task-oriented way. Similarly, information is being used in such a way that there have been negative effects in society in various sectors like privacy concerns, hacking, and other legitimate responsibilities of the society as well as the governing heads. The information society has to create an ethical framework that can treat the infosphere as a new environment and habitat with moral attention and care for human inforgs living in it.

Summing up, the future burgeoning and findings are uncertain. But amidst all uncertainties, novel inventions are making a great breakthrough in the IT industry. Information technology is not the panacea for every problem. It is only a tool and not a solution to many problems. Whereas, rapid reliance on information technology has also created a digital divide among the generations. This lacuna is a considerable factor among different classes of people causing many anomalies. It is the duty of humans to use the advancements diligently in a sustainable approach. Every innovation is an acquaintance to humans. It must never become the paramount cause to the innovation. As an ethical innovator, it must be our responsibility to make the world an assisted world rather than a controlled world.

SHE

She, the Unconquered...
That which cannot be confined
within a single word —
womanhood.
Is she a body
to be adorned and claimed,
a fragile boundary of skin?
No —
She is the voice of the soul
that echoes even in silence.
She is not merely
the bearer of burdens
in the name of strength;
she is a creation, and a creator within;
that gathers its shattered pieces,
finds a way to become whole again.
Within her dwell
unwept tears,
the unseen pain beneath,
yet love in its purest form,
and purity —
all merge within her
as a quiet radiance.
Even in her most fragile moments,
she finds the strength
to lift herself again.
From the fragments of broken dreams,
she builds a new world.
A smile in the morning,
a battle by noon,
a prayer by night —
she holds life together.
A flame that glows
even in silence —
that refuses extinction,
even in the hush of darkness —
that is woman.

And yet...
this world dares
to question her.
Beyond words,
through unspoken sufferings,
she has learned
to stand tall.
Because—
within her resides
an inexhaustible force —
rising,
again and again,
undefeated...

Ms.Revathy G Krishnan,
Assistant Professor,
Dept. of BSH, CCE.

A HIKE THROUGH TRAILS OF MEMORY

We had gone hiking through the woods
The camp suggested a fun way: blindfold me
I was given three instructions –
He will never leave me,
I can ask him anything,
And listen only to the sound of his voice.
In the beginning it turned out to be simple
We were walking and talking
But as the trail roughened beneath our feet
His voice began to seem distant
I started fumbling and stumbling
My focus dissolved into panic
My feet carried me into a ditch.
I was bruised and scarred
Hope slipped through the cracks of my soul
I was frozen caught up by the roots of despair.
Then it all came back to me
I called out, 'Dad, are you there?'
I heard a 'yeah' muffled in a sob.
'Can you walk me out of this rut?', I pleaded.
His voice found me in the silence
Filling my heart with hope it longed for
'Follow my voice, Lionheart.'

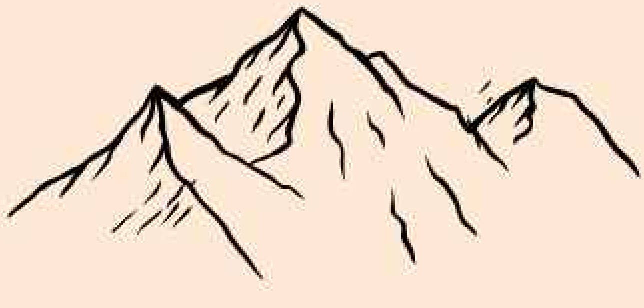

Ms.Rosu Joju
Assistant Professor
BSH

DEPARTMENTS

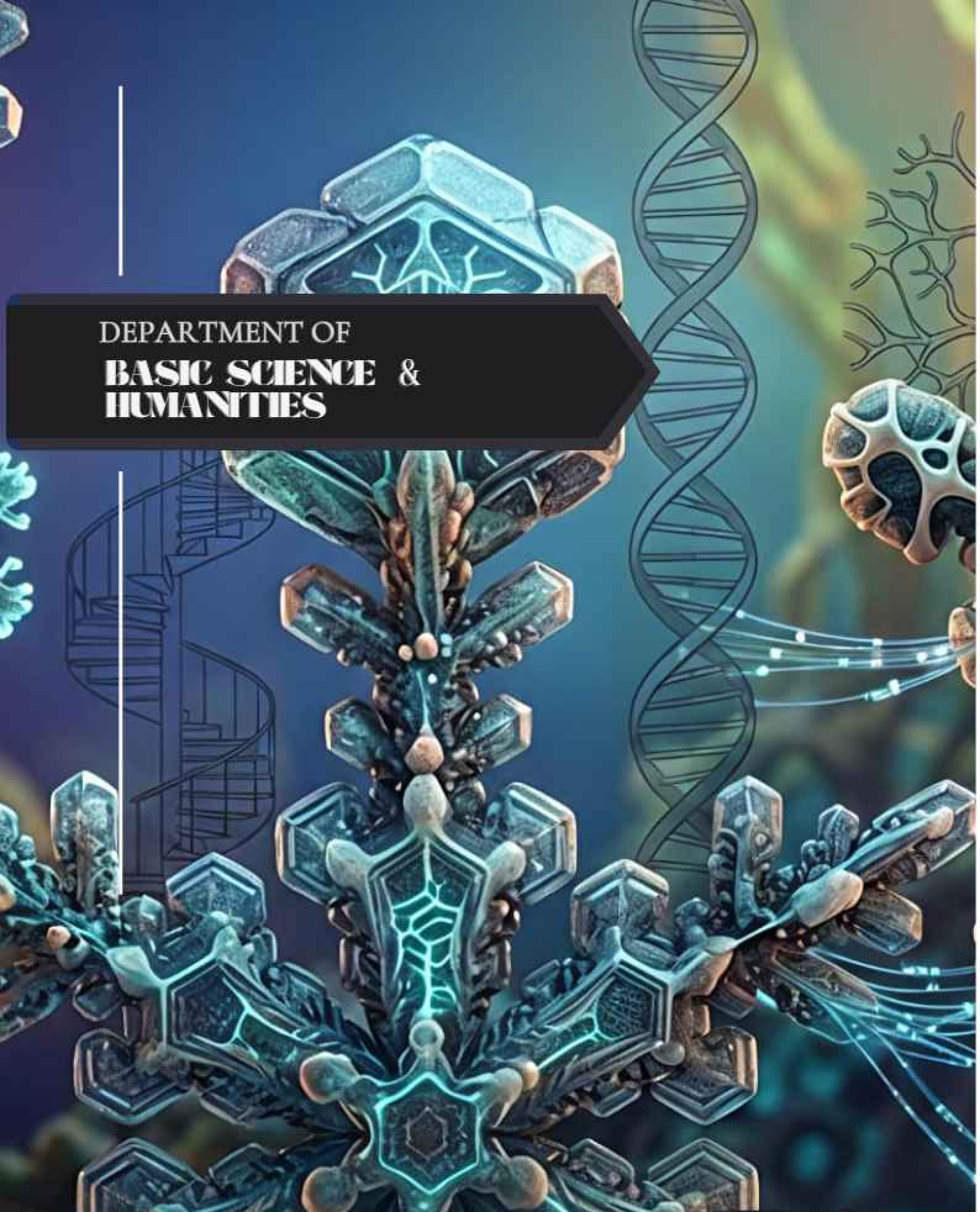

DEPARTMENT OF
BASIC SCIENCE & HUMANITIES

DRISHTI 2.0

EXPERT TALK

INTER SCHOOL QUIZ COMPETITION

MATERIAL INNOVATION

MONOLOGUE COMPETITION

R PROGRAMMING WORKSHOP

DEPARTMENT OF CIVIL ENGINEERING

HOD MESSAGE

“വെയിൽ കായുന്ന മഞ്ഞുതുള്ളികൾ”
beautifully reflects how even the smallest droplets can shine brilliantly under the warmth of sunlight—just like the hidden talents and creative thoughts within each student waiting to be expressed.

Engineering is not just about structures; it is about imagination, creativity, and thoughtful design.

Artistic and creative pursuits strengthen design thinking, enabling us to see beyond the obvious and create meaningful solutions.

As it is often said, “Creativity is intelligence having fun” .

Let your ideas flow freely, for within every simple thought lies the potential for something extraordinary—just like a single drop of dew can reflect the brilliance of the entire sun.

I encourage all students to let their ideas shine and make this magazine a reflection of their creativity, passion, and vision

Dr. Sherjah P. Yusuf Ali
HoD, Civil Engineering

MAP THE MYSTERY

STRUCTURE SCAN
NDT WORKSHOP-MATTERLAB

CONSTRUCTIUM

EXCEL WORKSHOP

SITE VISIT

STRUCTURAL ENGINEERING WORKSHOP

DEPARTMENT OF COMPUTER SCIENCE & ENGINEERING

HOD MESSAGE

I am pleased to share my message in this edition of the college magazine of Christ College of Engineering. This magazine is a vibrant reflection of the intellectual, creative, and cultural spirit of our institution.

Education is not confined to classrooms alone; it is a continuous journey of discovery, innovation, and personal growth. At Christ College of Engineering, we are committed to nurturing young minds by providing a balanced environment that promotes academic excellence, ethical values, and social responsibility.

This magazine serves as a platform for our students to express their ideas, talents, and perspectives.

The diverse contributions—ranging from technical articles and research insights to literary and artistic creations—highlight the multifaceted abilities of our students and the dynamic campus culture we proudly uphold

I sincerely appreciate the dedicated efforts of the editorial board, contributors, and faculty members who have worked tirelessly to bring out this publication. Their enthusiasm and commitment are truly commendable.
I hope this magazine inspires every reader to think creatively, act responsibly, and strive for excellence in all aspects of life. Wishing all our students continued success in their academic and personal endeavours.

Dr. Sooraj T R
HOD, Computer Science and Engineering

AI BOOTH

AI WORKSHOP

BEACHHACK

SEASON 7

CODE BREW

TECHX360

RECODE

TECHNICAL MAGAZINE

POWER BI

DEPARTMENT OF ELECTRONICS & COMMUNICATION ENGINEERING

HOD MESSAGE

Congratulations to the editorial team, contributors, and students on the publication of this year's annual college magazine!!!
College magazine provides a valuable platform for expressing ideas, talents, and diverse perspectives within our academic community. The release of this magazine stands as a significant academic and creative milestone, reflecting the collective effort, intellectual vitality, and cultural richness of our student community. The magazine provides students with an opportunity to articulate their perspectives, showcase their talents, and contribute meaningfully to the academic and literary environment of the institution. I extend my heartfelt appreciation to all contributors whose writings and creative expressions have enriched the content of this magazine.

Your initiative and intellectual engagement are worthy of recognition and encouragement. I would like to place on record my sincere appreciation for the editorial team whose dedication, coordination, and meticulous efforts have ensured the successful realization of this magazine. The commitment shown by each and everyone involved in this preparation is truly commendable. I trust that this publication will inspire readers to think critically, express confidently, and participate actively in academic and creative pursuits. May it continue to strengthen the spirit of collaboration, excellence, and institutional pride among all members of our academic community. I once again congratulate everyone associated with this meaningful endeavor and wish you continued success in all your future initiatives.

Dr. Caren Babu
HOD, Electronics and Communication Engineering

CHIP THINK

CIRCUIT DEBUGGING

ILLUME

RC CAR SHOW

SKATE SHOW

SMART WATCH WORKSHOP

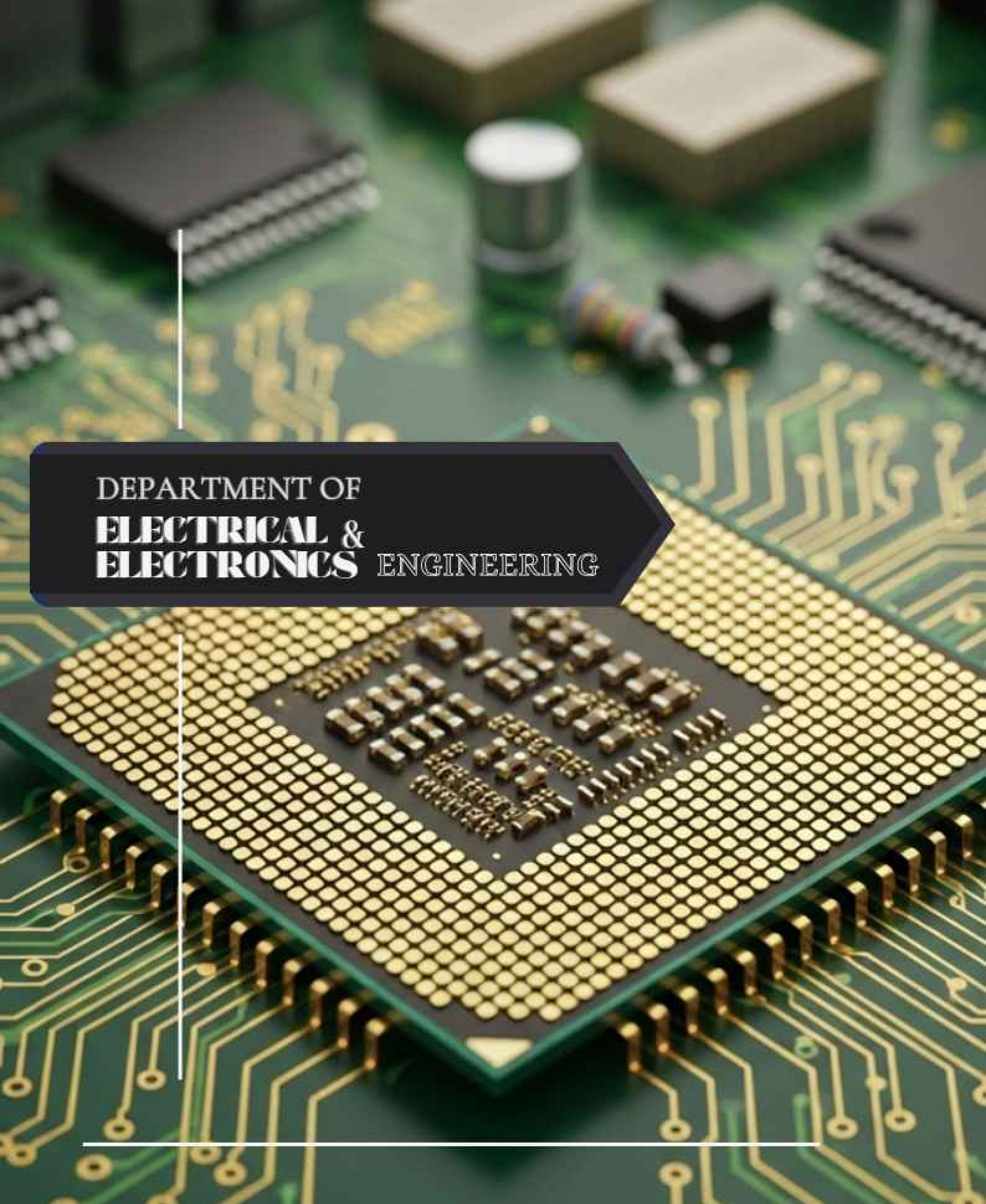

DEPARTMENT OF ELECTRICAL & ELECTRONICS ENGINEERING

HOD MESSAGE

I am delighted to share my greetings through this edition of our college magazine.
A magazine is not merely a compilation of articles; it reflects the academic vitality, creativity, and collective spirit of the institution.

It provides a valuable platform for students to express their ideas, showcase their talents, and highlight their achievements. Special appreciation is extended to the editorial board for their dedication, creativity, and meticulous efforts in bringing out this publication successfully.

Our students continue to demonstrate consistent growth and achievement in academics, co curricular, and extracurricular activities. Alongside academic excellence, nurturing creativity, innovation, and a sense of social responsibility remains equally important.

Active participation in such initiatives helps in developing confidence, communication skills, and a well-rounded personality.

Congratulations to everyone who contributed to this magazine. May it inspire many more students to explore their potential and contribute in the future. Wishing all readers an engaging and enriching experience.

Dr. Needhu Varghese
HOD, Electrical and Electronics Engineering

AI DRIVEN DATA SCIENCE

-INDUSTRY TALK

HANDS ON TRAINING ON AUTOCAD

Electric Vehicle Fashion Show

PESCCIMCON LAUNCH

PROJECT EXPO UNO 2.0

UNARV

DEPARTMENT OF

MECHANICAL ENGINEERING

CHRIST
COLLEGE OF ENGINEERING

HOD MESSAGE

It is indeed a great feeling to be a part of the decennial edition of our college magazine which is a supple confluence of creativity, innovation and intellectual curiosity.
Art, in its purest form, is the voice of creativity, while technology stands as the epithet of innovation. But, true knowledge, however, emerges at the zenith of their harmonious fusion.
This magazine stands as a testament to that, where imagination and logic entwine to shape ideas that inspire and endure.
As for the Department of Mechanical Engineering, it stands as the backbone of tangible innovation, transforming abstract ideas into functional reality.

From the elegance of design to the rigor of analysis, it embodies the seamless integration of theory and application. Every mechanism tells a story of curiosity refined by calculation, of challenges met with method and vision. In its pursuit of efficiency and sustainability, mechanical engineering not only advances industries but also enriches everyday life, driving progress with purpose and enduring impact.
Within these pages lie explorations of thought and limitless potential. Each contribution reflects a spirit that transcend boundaries and redefine possibilities. Isincerely commend the editorial team for their dedication and vision, and extend my appreciation to every contributor whose creativity has brought this milestone edition to life.
With wishes that your creative spirit continues to illuminate the uncharted horizons...

Dr. Viswanath K. Kaimal
HOD, Mechanical Engineering

FREE VEHICLE CHECKUP CAMP

IDEATHON

MECHTRIX PROJECT EXPO

BIG FIGHT

AUTO SHOW

PRAVEGA

DEPARTMENT OF

MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION

HOD MESSAGE

It is with great pride and pleasure that I extend my heartfelt appreciation and best wishes to the entire editorial team, contributors, and students involved in bringing out this year's annual college magazine. This publication stands as a testament to the creativity, intellect, and collaborative spirit that define our academic community.
A college magazine is much more than a collection of articles; it is a vibrant platform that captures the voice, vision, and vitality of students. It reflects not only literary talent but also critical thinking, innovation, and the diverse perspectives that enrich campus life.
I am delighted to witness the enthusiasm and dedication with which our students have contributed to this edition, making it both meaningful and inspiring. The efforts taken by the editorial team in conceptualizing, organizing, and presenting this magazine deserve special recognition.

Your commitment to excellence and attention to detail have resulted in a publication that truly represents the ethos of our institution and the dynamic spirit of the Department of Business Administration.
I also appreciate all the contributors who have shared their ideas, experiences, and creative expressions. Your willingness to think, write, and express yourselves is commendable and will undoubtedly inspire many others to explore their potential.
As you turn each page, I hope this magazine ignites curiosity, encourages dialogue, and fosters a sense of pride and belonging among all readers. Let this be a reminder of what we can achieve together through passion, teamwork, and perseverance.
I once again congratulate everyone associated with this wonderful effort. May you continue to strive for excellence and scale greater heights in all your future endeavors.
Wishing you all success and the very best.

Mr. Hingston Xavier
HOD, Department of Business Administration

FIELD STUDY

FRESH CONNECT

INDUSTRY INSIGHT

SHAPEING CAREERS AND

CONNECTIONS

LUCIDUS

MANAGEMENT FEST

STUDENT UNION

2025 – 2026

AGNEYA

AGNEYA

“Agneya” derives from Sanskrit, symbolizing fire, energy, and direction. It represents the spirit of passion, transformation, and forward momentum—an embodiment of dynamic leadership and collective strength. Just as fire illuminates and energizes, Agneya stands as a guiding force that unites diverse individuals into a powerful, purpose-driven community.

At the core of Agneya lies a commitment to inclusive representation, ensuring that every department at Christ College of Engineering (Autonomous) has a voice. We believe that true strength comes from diversity—of ideas, perspectives, and talents—and our union reflects this by bringing together students from all academic backgrounds into a cohesive and collaborative platform.

Agneya is built on a foundation of experienced leadership, where individuals with proven involvement in past events and initiatives step forward to lead with confidence and responsibility. This synergy of experience and enthusiasm enables us to conceptualize and execute activities that truly resonate with the student community. A testament to this is Techletics 4.0, which made a significant impact by actively engaging students on multiple levels—technically, culturally, and managerially—creating a well-rounded and memorable experience for all participants.The role of the Students' union had a great impact in the grand success of the event. Beyond technical excellence, Agneya also plays a vital role in organizing and celebrating festive events such as Onam, Christmas, and other cultural occasions. These celebrations foster unity, inclusivity, and a sense of belonging among students, bringing vibrant cultural experiences to campus life and strengthening the spirit of togetherness.

Driven by the principle of “for the students, by the students,” Agneya is dedicated to organizing meaningful events, fostering creativity, and enhancing student engagement. From cultural programs to technical fests, workshops to social initiatives, our aim is to create opportunities that empower students, nurture their talents, and enrich their college experience.

As we move forward, Agneya aspires to ignite a culture of innovation, leadership, and unity across the campus. Together, we aim to build a vibrant and inclusive student community where ideas flourish, talents shine, and every individual is empowered to make a difference.

Agneya — representing all,for all

MEMBERS

Aldo Paul KP
Chairman

Hingston Xavier
Union Advisor

Anita Vincent
Vice Chairman

Gourisankar.OP
General Secretary

Aldrin Sojan
Sports Captain

Diya Sarah James
Arts Secretary

Alishya Jappy
Magazine Editor

Amrutha Roshan
University Union Councellor-1

Ashley
University Union Councellor-2

Amith Chandran
Alumni Representative

Joseph John E
Placement Coordinator

TECH *Fest*

TECH Fest

TECHLETICS 4.0, from my perspective, was a remarkable journey of involvement, teamwork, shared responsibility, and leadership. Bringing together six departments, five flagship events, department expos, and National-level hackathons, the fest witnessed participation from 132 colleges and over 1132+ participants, along with strong in-house engagement. From January 20 to February 4–6, the campus evolved into a vibrant hub of innovation and collaboration, ultimately reflecting the collective leadership and managerial strength of the student community.

The organizational structure of TECHLETICS 4.0 was built on a decentralized leadership model. The event was executed by volunteers primarily , led by committee leads and guided by four technical leads and five cultural leads, while the overall coordination was handled by two Techfest Chairs. Volunteers from all years contributed actively, we had 200+ volunteers assigned to 10+ committees, and the presence of the second year volunteers is truly remarkable, with contributions visible in every nook and corner of the events. The shared responsibility ensured that the pressure was never concentrated, but rather distributed across teams, making the execution smooth and efficient.

I would like to extend my sincere appreciation to all Technical and Cultural Leads, Department Student Coordinators, Department Faculty Coordinators, Committee Leads, and volunteers who worked across Technical, Cultural, Stage, Logistics, Media, and Hospitality. The Media Team played an integral role in shaping the identity and outreach of TECHLETICS 4.0. The Students' Union extended valuable support, and the production team contributed significantly to enhancing the overall experience. It was truly a teamwork-driven effort, where collaboration and mutual support became the driving force behind the event.

I express my heartfelt gratitude to the faculty chairs and coordinators, especially Mr. Hingston Xavier and Ms. Jasmine Jolly, whose guidance, mentorship, and constant motivation shaped the direction of TECHLETICS 4.0. Their confidence in the student team enabled us to take decisions and execute them effectively. I also extend sincere thanks to the management — Rev. Fr. John Paliakkara CMI, Executive Director; Fr. Milner Paul Vidhayathil CMI, Joint Director (Academics); Fr. Jojo Arikadan CMI, Finance Director; Dr. Sijo M.T, Principal; Dr. V.D John, Vice Principal; and Dr. Sajeev John Sir and our beloved TEACHERS — for their continued support, encouragement, and blessings throughout the process.

TECH Fest

It is always reassuring to have someone with whom leadership can truly be shared, and I consider myself fortunate to have Mr. Aldrin Joe Martin as the Co-Chair of TECHLETICS 4.0. He brought a zero-ego attitude to leadership, always placing the team and the event above everything else. His energetic involvement, balanced decision-making, and calm presence helped navigate demanding situations with ease. Even during intense phases of planning and execution, his cool and humorous approach kept the team motivated and stress-free. His ability to listen, support, and step in whenever required made the leadership journey lighter and more collaborative. Sharing responsibilities with him ensured that the entire process remained structured, confident, and driven by mutual trust.

I also extend my heartfelt gratitude to Mr. Hingston Xavier, whose visionary outlook and clarity of thought played a defining role in shaping TECHLETICS 4.0. His precise guidance, timely interventions, and supportive nature helped streamline planning and execution at every stage. He consistently encouraged us to think bigger while ensuring that decisions remained practical and well-directed. His mentorship provided both direction and confidence, and his belief in the student team empowered us to take ownership and lead effectively. With his guidance, support, and structured approach, TECHLETICS 4.0 evolved into a well-curated and successfully executed event.

Last but not the least, I extend my heartfelt gratitude to my friends from S6 EEE, who stood beside me as a strong support system throughout the journey. Their encouragement, assistance, and presence during crucial moments helped reduce pressure and strengthened coordination. From planning discussions to on-ground execution, their contributions were invaluable. Their support ensured that leadership was never an individual effort but always a shared responsibility backed by trust and teamwork.

As this chapter of TECHLETICS 4.0 concludes, it gives me immense satisfaction not only for the successful execution of the fest but also for the leadership it nurtured. The experience strengthened technical insight, managerial capability, and confidence among students. More importantly, it helped shape the next set of leaders who will carry forward the spirit of TECHLETICS. From what I observed, the student community now holds a strong group of technical as well as managerial leaders, ensuring that the energy and vision of TECHLETICS, continue towards an even stronger TECHLETICS 5.0.

Now it is your turn. The tradition of TECHLETICS has never diminished, and I believe the same spirit will continue forward. I extend my best wishes to the future team for TECHLETICS 5.0 in 2028 —Let's Ignite Inspire Illuminate.

CLUB CULTURE OF CCE

IEDC CCE

IEEE CCE

TINKER HUB

BETA

LYHARA

COMEDY CLUB

CYCLE CLUB

GDC CCE

IEEE CS

ENVOTECH

RACE

ASCE

IEI

RPM

SAEINDIA

ASME

ECTA

PMI

FOSS CCE

CSI

CODE

YUGAM

YUGAM Band, the vibrant musical ensemble of Christ College of Engineering (Autonomous), Irinjalakuda, stands as a symbol of creativity, passion, and youthful energy on campus. Bringing together vocalists and instrumentalists from all years and departments of the college, the band reflects a rich blend of talent, diversity, and collaboration.

The roots of the band trace back to the 2015 batch, when a group of music-passionate students came together with a shared vision to create a platform for musical expression. As the collective evolved, it was in 2017 that the name "YUGAM" was adopted, marking the beginning of a new identity and journey for the band.

Known for its dynamic performances and versatile musical repertoire, YUGAM Band captivates audiences with everything from soulful melodies to high-energy contemporary hits. Their ability to blend different genres creates a unique and engaging musical experience that resonates with listeners of all tastes.

An integral part of college events, cultural fests, and especially the biennial tech fest Techletics, the band consistently elevates the atmosphere with its electrifying stage presence. Their performances during Techletics add a vibrant cultural dimension to the technical celebrations, making them a highlight for students and visitors alike.

YUGAM

In addition to large-stage performances, YUGAM Band is also known for its intimate unplugged sessions, performed for various departments and during hackathons, creating a relaxed and engaging musical experience that connects closely with the audience.

The band also plays an active role in fostering a musical culture on campus through its involvement in open mic sessions during lunch breaks, encouraging students to showcase their talent in an informal and welcoming setting.

Extending its presence beyond the campus, YUGAM Band actively participates in various inter-college competitions, representing Christ College of Engineering and gaining recognition for its talent and performances.

Beyond performances, YUGAM Band fosters teamwork, inclusivity, and artistic expression, encouraging members to explore their creativity and grow as musicians. The band also actively connects with its audience through its Instagram handle, yugamcce, sharing updates, performances, and behind-the-scenes moments.

With a strong commitment to excellence and innovation, YUGAM Band continues to inspire and entertain, leaving a lasting impression wherever it performs—truly embodying the vibrant spirit of Christ College of Engineering.

Firmes Juntos

S2 CE

S2 CSE A

S2 CSE B

S2 CSE C

S2 CSE D

S2 CSBS

S2 CSDS

S2 EEE

S2 ECE

S2 ME

S4 CE

S4 CSE A

S4 CSE B

S4 CSE C

S4 CSDS

S4 EEE

S4 ECE

S4 ME

S6 CE

S6 CSE A

S6 CSE B

S6 EEE

S6 ECE

S6 ME

S8 CE

S8 CSE

S8 EEE

S8 ECE

S8 ME

S2 MBA

S4 MBA

STAFF

MEET THE TEAM

MAGAZINE CORE COMMITTEE

STAFF EDITORIAL

.

A college magazine is never just a publication, it is an emotion, a space where the unspoken finds a voice and silent thoughts take shape through words, art, and stories. It reflects not only what is expressed, but also what lingers quietly within us.

This year, we present our magazine under the theme “വെയിൽ കായുന്ന മഞ്ഞുതുള്ളി" much like a dewdrop, many individuals remain unnoticed or misunderstood, yet carry within them depth, resilience, and quiet strength. When touched by the light, they do not disappear, they shine. In many ways, this magazine is a celebration of such lives and perspectives.

There are those who continue to hope despite setbacks, those who bring calm to others even while carrying their own struggles, and those who are still waiting for their moment to be seen and heard. Each contribution in this magazine is dedicated to that spirit, the courage to feel, to express, and to evolve.

Though this magazine comes to life only once a year, we hope its thoughts and impressions stay with you far longer. Every page holds a voice seeking connection, understanding, and meaning.

I extend my sincere gratitude to all contributors, colleagues, the management, and especially the students whose dedication and enthusiasm made this possible. Their collective effort is what truly brings this magazine alive.

May you find, within these pages, something that resonates with you, a thought, a feeling, or even a quiet sense of hope.

Ms.Hima Jose
Assistant Proffessor,
Computer Science and Engineering

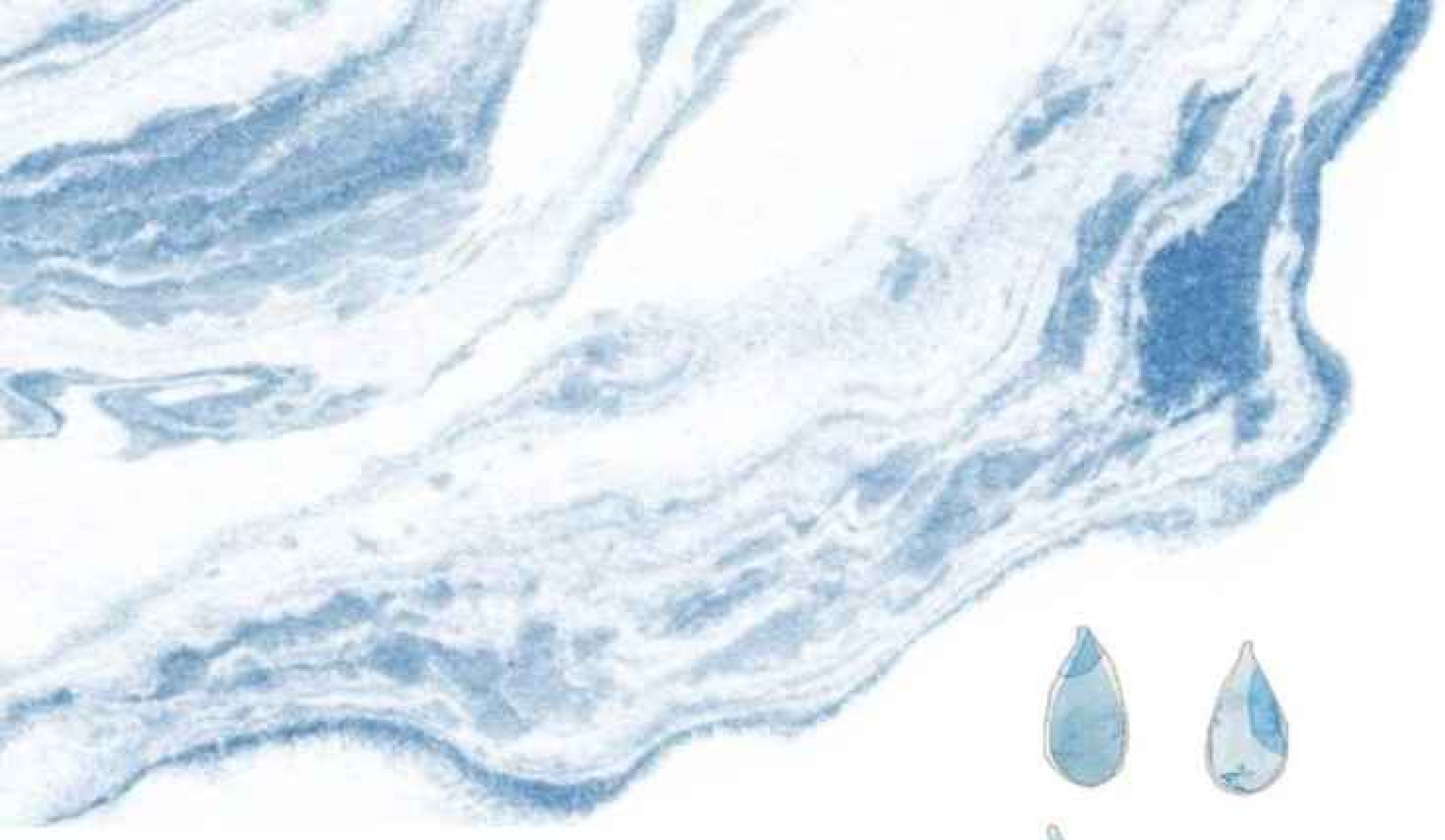

"നശിക്കാതിരിക്കാനായി ശ്രമിക്കുകയെങ്കിലും

ചെയ്തു കൂടെ. എന്തുകൊണ്ട്

നമുക്ക് പൊരുതി നിന്നുകൂടാ"

അവളുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട്

മറ്റു മഞ്ഞു തുള്ളികൾക്കും ആവേശമായി.

അവരൊരുമിച്ചു നിന്നു.

ആദ്യം അവിടെയൊരു തടാകമായി.

പിന്നെയതൊരു പുഴയായി ഒഴുകാൻ തുടങ്ങി.

Perspectives ’26

1. കോളേജിലെ നിങ്ങളുടെ ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട സ്ഥലം ഏത്?

- Library
- Classroom
- Canteen
- Garden

2.ഒരു ദിവസം ക്ലാസുകൾ ക്യാൻസൽ ചെയ്താൽ നിങ്ങൾ എന്ത് ചെയ്യും?

- സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പം സമയം ചെലവിടും
- ക്യാമ്പസിൽ തന്നെ വിശ്രമിക്കും
- പഠനം / പ്രോജക്ട് പൂർത്തിയാക്കും
- വീട്ടിലേക്ക് പോകും

3.കോളേജ് പരിപാടികളിൽ നിങ്ങൾ സാധാരണയായി എങ്ങ
പങ്കെടുക്കുന്നു?

- സജീവമായി പങ്കെടുക്കും
- കാണികളായി ഇരിക്കും
- പങ്കെടുക്കാറില്ല
- ചില പരിപാടികളിൽ മാത്രംപങ്കെടുക്കും

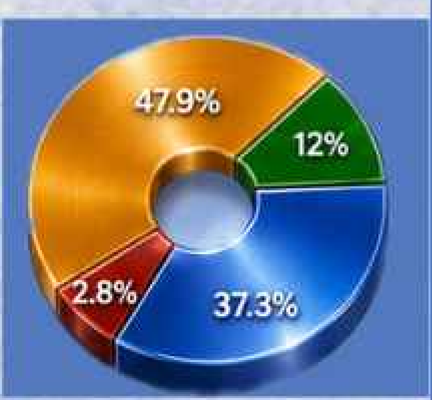

4.കോളേജിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സമയം ചിലവഴിക്കുന്ന ആപ്പ് ഏത്?

- ETLAB
- LinkedIn
- ChatGPT
- Social Media

5.കോളേജ് ജീവിതത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ടത് എന്താണ്?

- Mark
- Friends
- Attendance
- Events

6.നിങ്ങൾക്ക് എത്ര സമയം ഒരു ക്ലാസ്സിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കാൻ കഴിയും?

- More than 30 minutes
- 20–30 minutes
- 10–20 minutes
- Less than 10 minutes

7.കോളേജ് കാന്റീനിൽ നിങ്ങൾ ആരാണ്?

- Food reviewer
- Rare visitor
- Regular customer
- Occasionally വരും

8.താഴെ പറയുന്നവയിൽ എന്തിന്റെ ആവശ്യകതയാണ് കോളേജിൽ കൂടുതലായി ഉള്ളത്?

- EV Charger
- Automated library system
- 24 hour open labs
- More spacious canteen

9.ഒരു ദിവസം കോളേജിലെ പ്രിൻസിപ്പൽ ആയി മാറിയാൽ ആദ്യം എന്ത് ചെയ്യും?

- Attendance rule change ചെയ്യും
- No class day" പ്രഖ്യാപിക്കും
- Canteen improve ചെയ്യും
- കൂടുതൽ events introduce ചെയ്യും

10.കോളേജിൽ നിങ്ങളെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്താണ്?

- Faculty
- Friends
- Campus
- Labs

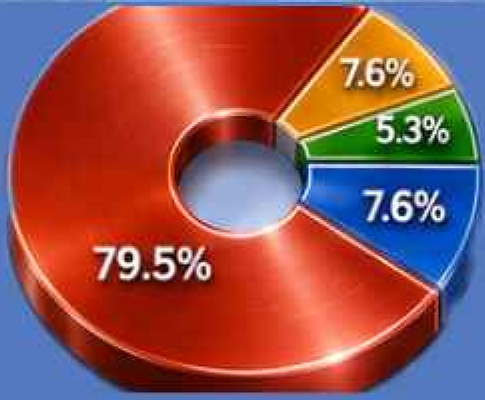

11.കോളേജിലെ "Most Powerful Sentence" ഏത്?

- Freedom with responsibility
- Class il keram but no attendance
- ID card evide?
- Keep Silence

12.കോളേജിൽ നിങ്ങളുടെ role എന്താണ്?

- Topper
- Silent observer
- Last bench legend
- Event organizer

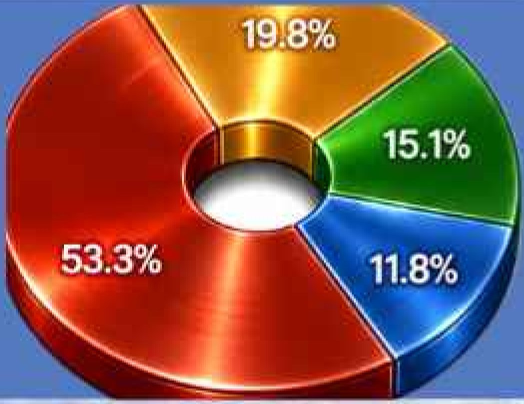

13.College-ലുള്ള events എണ്ണം എങ്ങനെ തോന്നുന്നു?

- Over ആണ്
- Just right
- ഇനിയും കൂടുതൽ വേണം

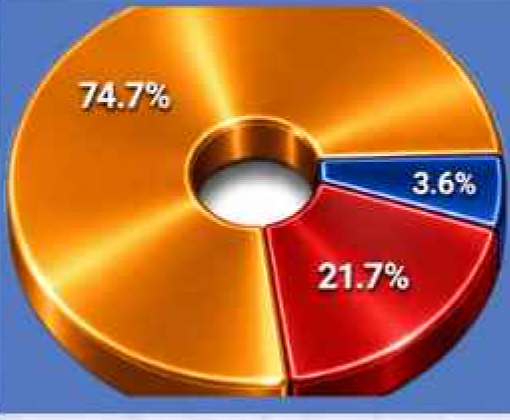

14.കോളേജിൽ നിങ്ങൾ ഏറ്റവും enjoy ചെയ്ത event ഏത്?

- Tech Fest
- Sports Day
- Bootcamps
- Onam Celebration

CCE-ക്ക് പറയാനുള്ളത്

1. സമൂഹത്തിൽ എന്തെങ്കിലും മാറ്റം കൊണ്ടുവരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ?

- ലഹരിമുക്തമായ ഒരു സമൂഹത്തെ വാർത്തെടുക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനായി ശ്രമിക്കാറുമുണ്ട്.

- ആളുകളുടെ മൈൻഡ് സെറ്റ് മാറണം. പ്രത്യേകിച്ച് ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും ഒരുമിച്ച് നടന്നാൽ അതിനെ മോശമായി കാണുന്ന രീതി മാറണം. സദാചാര ബോധമില്ലാത്ത, നല്ലൊരു കമ്മ്യൂണിറ്റി ഉണ്ടാകണം.

- തീർച്ചയായും, സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന വംശീയത (Racism) പൂർണ്ണമായും ഇല്ലാതാക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

- "സമൂഹത്തിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ അവസരം കിട്ടിയാൽ, ആദ്യം ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നത് education system ആണ്. ഇപ്പോൾ നമ്മൾ കൂടുതലായും textbooks-ും PDFs-ഉം ആശ്രയിച്ചാണ് പഠിക്കുന്നത്, അതിൽ പലതും updated അല്ലാത്ത syllabus ആണ്. Practical exposure വളരെ കുറവാണ്, labs ഉണ്ടായാലും അത് real-world use-ന് അത്ര helpful അല്ല.
  Corporate life എന്താണെന്ന് നമ്മൾ job കിട്ടിയ ശേഷം മാത്രമാണ് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. അതിനാൽ education system കൂടുതൽ practical-oriented ആയും updated ആയും ആക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അത് വലിയ മാറ്റം ഉണ്ടാക്കും

. Exam-ന് വേണ്ടി മാത്രം പഠിക്കുന്ന രീതിയിൽ നിന്ന് skills develop ചെയ്യുന്ന രീതിയിലേക്ക് മാറണം. മറ്റൊരു പ്രധാന കാര്യം poverty കുറയ്ക്കുന്നതാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ wealth distribution balanced അല്ല. ചിലർ വളരെ rich ആണ്, ചിലർക്കോ basic needs പോലും ഇല്ല. എല്ലാവർക്കും കുറഞ്ഞത് basic ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ കഴിയുന്ന രീതിയിൽ ഒരു balance കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയണം."

-Students

ഇപ്പോൾ എല്ലാവരും സ്വന്തം സ്ഥാനം നിലനിർത്താനായി മത്സരിക്കുന്നതാണ് കൂടുതലായി കാണുന്നത്. അതിനേക്കാൾ, ആളുകൾ തമ്മിൽ കൂടുതൽ സഹോദരഭാവത്തോടെയും ഏകോപനത്തോടെയും മുന്നോട്ട് പോകുന്ന ഒരു സമൂഹമാകണം എന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം.

ഇന്ന് നേരിടുന്ന ഒരു വലിയ challenge phone usage ആണ്. Smartphones ഒരു നല്ല invention ആണെങ്കിലും, ഇപ്പോൾ അതിന്റെ negative side കൂടുതലായി കാണുന്നു.

Next generation-നെ നല്ല മനുഷ്യരാക്കി വളർത്തുക എന്നതാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. Academics-നും career-നും മുൻപ്, a good human being ആകുന്നത് ആണ് പ്രധാന്യം. ചെറിയ സഹായങ്ങൾ പോലും സമൂഹത്തിൽ വലിയ മാറ്റം കൊണ്ടുവരാം. അതുപോലെ, തെറ്റുകൾ കണ്ടാൽ അത് നമ്മളെ ബാധിക്കുന്ന വരെ കാത്തിരിക്കാതെ പ്രതികരിക്കണം. Responsible citizens ആയിരിക്കണം.
Career തിരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോഴും, passion ഉള്ളതും സന്തോഷം നൽകുന്നതുമായ വഴിയാണ് തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടത്. ദിവസാവസാനം നമ്മൾ happy ആണെങ്കിൽ, അതാണ് real success.

സമൂഹം എന്നത് പാവപ്പെട്ടവരെ സംരക്ഷിക്കുകയും ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സംവിധാനമാണ്. ചിലർ ദാരിദ്ര്യം ഇല്ലെന്ന് പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇന്നും സഹായം ആവശ്യമുള്ള ആളുകൾ ഉണ്ട്. എന്റെ കാഴ് പ്പാടിൽ, അവരെ സഹായിക്കാൻ നമ്മളാൽ കഴിയുന്നത്ര ചെയ്യുക എന്നതാണ് പ്രധാനപ്പെട്ടത്. നമ്മളും പരിമിതികളുള്ളവരായിരുന്നാലും, കഴിയുന്നത്ര സഹായിക്കുക എന്ന മനോഭാവം വേണം.

-Staff

2. മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായം നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ എത്രത്തോളം സ്വാധീനിക്കുന്നു ?

- പല സാഹചര്യങ്ങളിലും മനസ്സു സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിലും മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ മാനിക്കേണ്ടതായി വരാറുണ്ട്. അത് അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളാണെങ്കിൽ അനുസരിക്കുക തന്നെ വേണം. പക്ഷെ നമ്മുടെ വളർച്ച തടയുന്നതിനുള്ള തരത്തിലുള്ളതാണെങ്കിൽ തള്ളിക്കളയണം. പറയുന്ന വ്യക്തിയുടെ മനസ്സു വായിച്ചെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ പെട്ടു പോകുക തന്നെ ചെയ്യും

- യാതൊരു രീതിയിലും സ്വാധീനിക്കുന്നില്ല. നമുക്ക് നമ്മുടേതായ അഭിപ്രായങ്ങൾ വേണം നമ്മുടേതായ ശരികൾ വേണം. അതിലുറച്ചു നിൽക്കുക തന്നെ വേണം.

-STUDENTS

- മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ സ്വാധീനിക്കാതെ, സ്വന്തം വിശ്വാസങ്ങളോടെയാണ് ജീവിതം മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോയത്. ഏഴ് സഹോദരിമാരുള്ള കുടുംബത്തിൽ, മാതാപിതാക്കളുടെ മരണത്തിന് ശേഷം പതിനാറാം വയസ്സിൽ തന്നെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാരങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തു.
കഷ്ടപ്പാടുകൾ നിറഞ്ഞ ജീവിതം അനുഭവങ്ങളിലൂടെ തന്നെ പഠിച്ചവൻ , ഇന്ന് അറുപത്തി രണ്ട് വയസ്സിൽ എത്തി. ഇതുവരെ എങ്ങനെങ്കിലും ജീവിതം മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോയി എന്നൊരു ലളിതമായ സന്തോഷം മാത്രം. ഇനി കുറച്ച് കാലം കൂടി ജീവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ, അത്ര തന്നെ മതിയെന്നു തോന്നുന്നു.

- പല സാഹചര്യങ്ങളിലും സ്വാധീനിയ്ക്കാറുണ്ട്. നമ്മളെക്കാൾ കൂടുതൽ അനുഭവ സമ്പത്തുള്ളവർ പറയുന്നതും ചെയ്യുന്നതും നമ്മളെ സ്വാധീനിക്കുന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രം. അതിനെ അടിമത്തത്തോട് ഉപമിക്കുമ്പഴേ പ്രശ്നം വരൂ

-STAFF

3. വിദ്യാർത്ഥികൾ പുറത്തേക്ക് പോകണോ, നാട്ടിൽ തുടരണമോ എന്താണ് നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം?

- ലഭിക്കുന്ന അവസരങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് പുറത്തേക്ക് പോകുന്നതാണ് നല്ലത്, കാരണം ഇത് explore ചെയ്യാൻ ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ സമയമാണ്. പിന്നീട് ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ കൂടുമ്പോൾ അത് പ്രയാസമാകും. പുറത്തുപോയി അനുഭവം സമ്പാദിച്ച്, ശേഷം വേണമെങ്കിൽ നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങാം.

- തീർച്ചയായും പുറത്തു പോകണം എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ conventional thoughts ഒരിക്കലും മാറുകയില്ല. So better to go outside and have a good standard of living there

-STUDENTS

- മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ നമ്മളെ എപ്പോഴും ഒരു second citizen ആയി തന്നെയേ കണക്കാക്കൂ. നമ്മുടെ നാടും വീടും വിട്ട് എന്തിനു അങ്ങനെ ഒരു അതിക്ഷേപം ഏറ്റു വാങ്ങുന്നു. Life style different ആകുമായിരിക്കും. But real life is here.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ തന്നെ തുടരണം. കാരണം വളരെയധികം job opportunities ഇന്നു നമ്മുടെ രാജ്യത്തുണ്ട്. നല്ല salary scale ഉം ഉണ്ട്. പിന്നെ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ പോയി ഹോട്ടൽ ജോലി ചെയ്ത് പഠിക്കുന്നതിനോട് എനിക്ക് താല്പര്യമില്ല.

-STAFF

TESTIMONIAL

Some places remain special not because of the buildings or classrooms, but because of the memories, people, and moments that quietly shape who we become. For me, Christ College of Engineering will always be that place ,a home where dreams began, friendships were formed, and confidence found its voice.

I entered Christ as a student filled with dreams and uncertainty, unaware that the campus would soon become a second home. Beyond academics, the college offered a vibrant space to grow, explore, and discover oneself. Every classroom discussion, every corridor conversation, and every shared moment added meaning to my journey.

What truly makes Christ College of Engineering special is its people. The unwavering support of faculty, the enthusiasm of students, and the sense of belonging within the campus community created an environment where everyone felt encouraged to step forward and make a difference. Christ nurtures not only professionals but confident individuals ready to face the world.

Serving as the Chairman of the College Union, Vyuha, was one of the most transformative phases of my life. Vyuha was never merely a union; it was a collective spirit driven by passion, creativity, and unity. The responsibility of representing students, organizing events, and working alongside an incredible team taught me invaluable lessons in leadership, teamwork, resilience, and empathy. Behind every successful event were countless efforts, sleepless nights, challenges, laughter, and moments of pride that remain unforgettable.

Today, as an alumna, I realize that the values learned here extend far beyond college life. Christ taught me to lead with humility, embrace challenges with courage, and cherish relationships that last a lifetime. The memories of Vyuha, campus celebrations, friendships, and shared dreams continue to inspire me every day.

To the students who now carry forward the legacy :make the most of every opportunity. Participate wholeheartedly, lead fearlessly, and create memories that you will look back on with pride and gratitude.

Christ College of Engineering will always remain home , a place where dreams took shape and where a part of my heart will forever belong.

JOHN PETER
EX-CHAIRMAN
VYUHA(STUDENT UNION 25')

“Crafted with Love and Passion”

Sansation

CHRIST COLLEGE
ST. MARY'

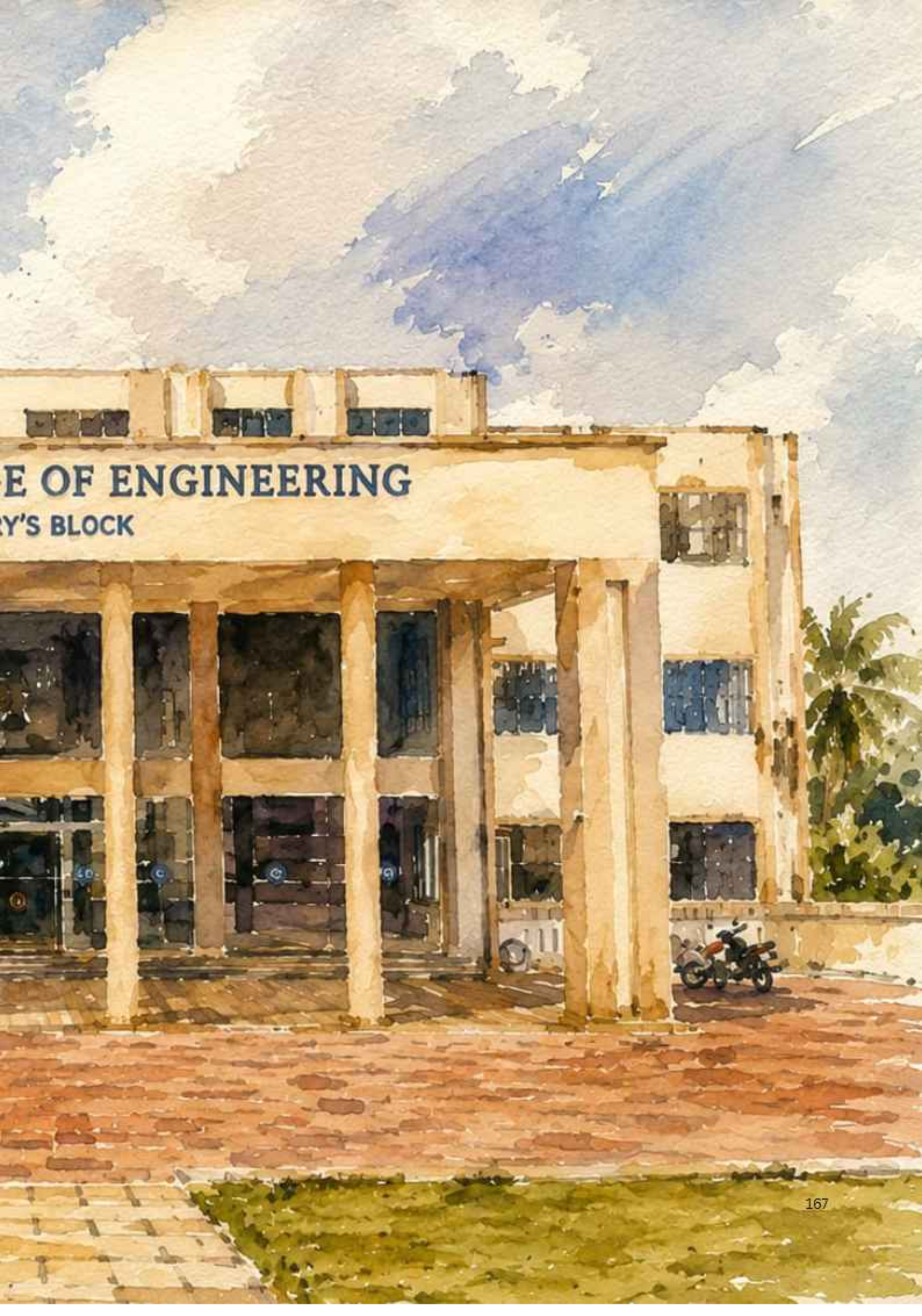
E OF ENGINEERING
RY'S BLOCK

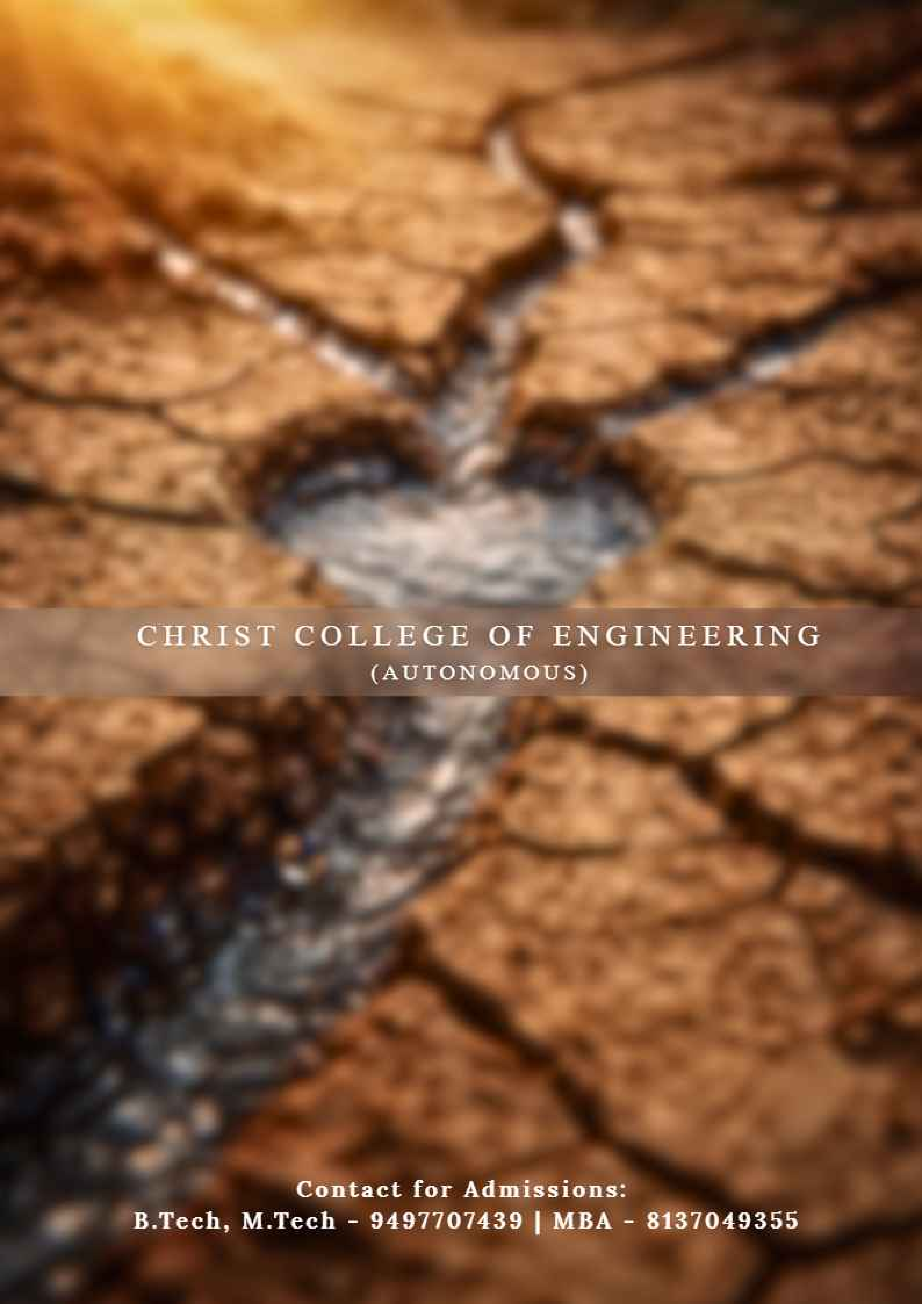
CHRIST COLLEGE OF ENGINEERING
(AUTONOMOUS)
Contact for Admissions:
B.Tech, M.Tech - 9497707439 | MBA - 8137049355